

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 6. september 2007**

Torsdag den 6. september 2007 kl. 16.00**Dagsorden:**

- 378/07 Indkaldelse af stedfortræder
 - 372/07 Indkaldelse af stedfortræder
 - 371/07 Budgetforslag 2008 og budgetoverslagsårene 2009-2011
 - 383/07 Meddelelse om midlertidige valg
 - 384/07 Meddelelse om midlertidige valg
 - 374/07 Røkering i udvalg
-

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): God aften. Mødet er åbnet.

Jeg har modtaget afbud fra Ninna Thomsen, fra Finn Rudaizky, der er på ferie, Jesper Schou Hansen, der er bortrejst, Lotte Thiim Bertelsen og Søren Pind, der begge er arbejdsmæssigt forhindret og fra Wallait Khan og Jette Bergenholz Bautrup, der begge er syge.

Venstres gruppe har bedt om, at Lars Dueholm indkaldes som stedfortræder for Wallait Khan, og Socialdemokraterne har bedt om, at Lise Thorsen indkaldes som stedfortræder for Jette Bergenholz Bautrup.

Jeg skal konstatere, at indkaldelsen er lovlig, og at Lars Dueholm og Lise Thorsen er rette stedfortrædere. Så skal vi lukke dem ind.

Vi siger velkommen tilbage til Lars Dueholm og Lise Thorsen.

(Forsamlingen rejste sig)

Vi har tidligere godkendt indkaldelsen af en stedfortræder for Morten Westergaard, og derfor skal jeg også byde velkommen til Susan Hedlund.

Dette møde er som bekendte startskuddet til den proces i Borgerrepræsentationen, der afsluttes med, at vi medio oktober kan godkende Københavns Kommunes budget for 2008.

Af hensyn til tilhørerne vil jeg kort resumere, hvad der kommer til at foregå i aften. Efter min forelæggelse af budgettet vil gruppernes budgetordførere få ordet i den sædvanlige rækkefølge. Herefter suspenderes mødet til på mandag, hvor debatten fortsætter i 1. runde med tilmeldte talere først. Debatten søges på mandag prioriteret efter de temaer, som talerne har anmeldt at ville tale om. På pladserne ligger tilmeldingsblanketten til mandagens debat, som bedes afleveret til Borgerrepræsentationens Sekretariat senest i morgen kl. 12.

Når ordførerrunden i aften er afsluttet, vil der som vanligt blive afholdt en uformel sammenkomst i festsalen.

Der er ud over den udsendte dagsorden på i alt 3 sager omdelt 3 sager uden for dagsordenen, der vedrører indkaldelse af stedfortræder og meddelelse om midlertidige valg. En revideret dagsorden er omdelt på pladserne.

Er der bemærkninger til dagsordenen. (*Ophold*). Det er ikke tilfældet, så er den godkendt.

1) BR 378/07. Indkaldelse af stedfortræder

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

1. Godkendelse i henhold til lov om kommunernes styrelse § 15, stk. 2, af formandens indkaldelse af stedfortræder for Majbritt Mamsen (C), der på grund af sygdom vil være forhindret i at deltage i forsamlingens møder fra den 3. september 2007 og indtil videre (dog forventet mindst en måned). 1. stedfortræder A. Ben Haddou indkaldes.

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Jeg skal byde Ben Haddou velkommen tilbage til arbejdet.

(Forsamlingen rejste sig)

=====

2) BR 372/07. Indkaldelse af stedfortræder

1. Godkendelse i henhold til lov om kommunernes styrelse § 15, stk. 2, af formandens indkaldelse af stedfortræder for Manu Sareen (B), der af arbejdsmæssige årsager vil være forhindret i at deltage i forsamlingens møder fra den 6. september 2007 og indtil videre (dog forventet mindst en måned). 2. stedfortræder Bjarne Nielsen (B) indkaldes.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Jeg skal gøre opmærksom på, at Manu Sareen først har forfald fra den 7. september.

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

=====

3) BR 371/07. Budgetforslag 2008 og budgetoverslagsårene 2009-2011

Indstilling om,

1. at forslag til budget 2008 og budgetoverslag for 2009-2011 til Borgerrepræsentationen lægges til grund for Borgerrepræsentationens budgetforhandling,
2. at budgetforslaget mellem Borgerrepræsentationens 1. og 2. behandling henvises til Økonomiudvalget,
3. at fristen for fremsættelse af ændringsforslag til budget 2008 fastsættes til mandag den 24. september 2007 kl. 12.00, og at Økonomiudvalget undtages fra denne frist, samt
4. at fristen for fremsættelse af underændringsforslag til budgetforslag 2008 fastsættes til onsdag den 3. oktober 2007 kl. 12.00, og at Økonomiudvalget undtages fra denne frist.

Det bemærkes, at Økonomiudvalget har taget forbehold for fremsættelse af ændringsforslag frem mod 2. behandlingen af budgettet.

(Økonomiudvalget)

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Sidste år sendte vi et stærkt signal til københavnernes. For første gang i 40 år gik samtlige partier med i årets budgetaftale. Det vil jeg gerne rose jer for, i fællesskab fik vi sat penge af til et sundere og klogere København, en mere omsorgsfuld, tryggere og smukkere by.

Inden for murene på Rådhuset var det en historisk begivenhed, at alle partier stod sammen, også om økonomien.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

For københavnernes var det et klart billede på, at vi arbejder sammen om et fælles mål, nemlig at skabe en bedre hverdag for københavnernes gennem konkrete løsninger på de konkrete problemer, de oplever, uanset om det så gælder en cykelsti langs søerne, renovering af byens nedslidte skoler og idrætsanlæg eller en målrettet indsats over for de svage grupper i samfundet og de ensomme ældre.

Igen i år har vi et godt økonomisk udgangspunkt, København har en stærk økonomi, som gør det muligt at levere god service til københavnernes. Vi bruger i år 293 mio. kr. på at nedbringe vores gæld, så vi igen er blandt de kommuner, der er bedst til at afdrage gæld. Vi har penge til at forbedre servicen til københavnernes og investere i nye skoler og nye anlæg. Faktisk hele 1,4 mia. kr. til nye anlægsprojekter og 431 mio. kr. til ny og forbedret service.

Når vi har så stort et beløb til serviceforbedringer, skyldes det bl.a., at vi på linje med tidligere år selv skaffer et stort beløb gennem effektiviseringer i de enkelte forvaltninger på 200 mio. kr.

Og så har vi endelig en skatteprocent, der ligger 0,5 pct. under landsgennemsnittet. Det er jo rigtig godt, og det er måske derfor, mange oplever København som en velfungerende og attraktiv by.

Det har været en fornøjelse at følge københavnernes engagement i metropolzonen, og i de kommende år vil vi arbejde videre med de mange spændende ideer, der blev lagt frem. Før sommerferien kårede det internationale magasin Monocle, København til at være verdens 2. bedste by. For nylig fulgte Der Spiegel trop i en lignende undersøgelse. Det kan vi med god grund være stolte af, men det forpligter os også til at finde løsninger på de udfordringer, vi står med i de kommende år, ellers kan vi hurtigt komme til at sakke bagud.

Jeg håber, at 2 ting står tilbage, når næste års budget er faldet på plads. Vi skal vise københavnernes, at der er styr på økonomien i Københavns Kommune, og vi skal demonstrere, at vi skaber løsninger på de problemer, københavnernes oplever i hverdage, at vi skaber rammerne for en by, hvor alle har mulighed for at blive en del af det københavnske fællesskab.

Budgettet er vores vigtigste redskab til at sikre, at det, vi går rundt og siger til københavnernes, også bliver til noget. Det er i budgetforliget, at vi viser, at vi løser byens største udfordringer, og det er her, at vi administrerer borgernes penge fornuftigt og forsvarligt.

Derfor håber jeg, at vi igen i år vil se bred opbakning blandt partierne i aftalen om budget 08, det vil jeg arbejde for, også selv om flere af jer offentligt har meldt ud, at det tror I ikke på, ja måske ikke engang vil arbejde for.

I årets løb har vi arbejdet energisk med det økonomiske rod, der som skeletter er væltet ud af skabet i den tidligere skoleforvaltning, mangelfuld økonomisk styring, dårlig ledelse har haft alvorlige konsekvenser, et økonomisk hul på en kvart mia. kr., en utryk situation for de tusindvis af forældre, lærere og elever, der har undret sig over, hvordan det kunne gå til, og ikke mindst hvad det ville betyde for deres børns skolegang.

Det er vi ved at få rettet op på, først med budgetforliget fra sidste år. Senere i februar, hvor vi fandt ekstra 730 mio. kr. gennem effektiviseringer og besparelser på tværs af hele kommunens budget.

Nu i august med aftalen om den store skolereform, hvor der blev skabt et råderum på 120 mio. kr. inden for børne- og ungdomsforvaltningens budget via sammenlægninger af daginstitutioner og skoler. Desværre uden at hele Borgerrepræsentationen var med.

Nu mangler vi så at finde de sidste 158 mio. kr. i budgetforhandlingerne. Elever, lærere og forældre har brug for, at vi kommer videre med faglighed for alle. Det har københavnernes også, og vi politikere har såmænd også selv brug for at kigge fremad frem for at rette op på det helt uacceptable rod, der er overdraget.

Jeg ser gerne, at det bliver sidste gang, vi skal se en så mangelfuld og uansvarlig styring af kommunens økonomi. Desværre er der andre eksempler, som følgende overskrifter viser, fortsat lønkaos i København og Københavns nye vandprojekt sejler.

Det har været uacceptabelt at se signaler, der har lyst både grønt og rødt, grønt fordi vi har lanceret store ambitiøse planer, rødt fordi økonomien er skredet, så der pludselig bliver sået tvivl om, hvor-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

vidt vi kan føre planerne ud i livet. Denne signalforvirring er ødelæggende for byens ry og tiltroen til, at vi har styr på økonomien.

Så sent som i sidste uge hørte vi, at nu hænger økonomien i de besluttede planer for nye underjordiske p-huse heller ikke sammen længere. Hver gang vi skal igennem forløb som det, vi netop har set med børne- og ungdomsforvaltningen, bliver det en dyrere og dårligere oplevelse for københavnere.

Vores allervigtigste opgave med budgettet for 2008 er derfor at sikre en god økonomistyring i Københavns Kommune. Det drejer sig f.eks. om en bedre overvågning og et hurtigere indgreb, når økonomien ser ud til at skride. I dag tager det 49 dage, prognoserne når fra fagforvaltningerne til Økonomiudvalget, det skal gå meget hurtigere.

Vi skal have et bedre system med nøgletal, så udvalgene kan få en hurtig og præcis information om, hvordan kommunen vil udvikle sig. Vi skal have en fælles uddannelse for de over 2.000 medarbejdere, der sidder med økonomistyring og lønadministration rundt omkring i kommunen. Og vi skal have en intern støttefunktion, som kan hjælpe til med uddannelse, oplæring og krisestyring.

Det økonomiske rod i børne- og ungdomsforvaltningen har tvunget os til at foretage hurtige besparelser, også besparelser, vi kunne have undgået, hvis økonomistyringen havde fungeret. Det er ærgerligt og helt uhensigtsmæssigt for den samlede udvikling i København.

Vi kan med god grund være stolte af vores by, som på mange områder er på forkant med udviklingen. Det er en åben og tolerant by, som danner rammen for den moderne families indholdsrige liv med gode institutioner, koncerter, cafeer, restauranter, barer og motion.

Men København er også hjemby for en række svagere stillede grupper, som helt på linje med andre grupper kan kalde sig københavnere med stolthed i stemmen. Københavns hastige udvikling er kun positiv, så længe vi har begge grupper med. Københavns styrke er fællesskabet, uden det ville mangfoldigheden knække og blive en destruktiv opsplitning mellem klasser og kulturer.

Afgørende for dette fællesskab er, at byens børn og unge har lige muligheder for at få den uddannelse, som er nødvendig for at klare sig i dagens samfund. Derfor skal vi fortsætte vores arbejde med at sikre en høj faglighed i en folkeskole, som er åben for alle. Vi skal fortsat styrke integrationen i skolen, så de unge i endnu højere grad kan få fodfæste på de københavnske arbejdspladser, og vi skal skabe en sikker by, hvor alle trygt kan være med.

Vejen mod målet går gennem daginstitutionerne og folkeskolen. Forfatteren Lars Olsen sætter i sin seneste bog "Den nye ulighed" skarpt fingeren på, at det netop er her, vi sikrer alle børn en chance. Årene i daginstitutionerne og skolen er der, hvor vi giver alle en plads i det københavnske fællesskab, også når de forlader skolen.

Derfor er jeg glad for, at elevernes faglighed og institutionernes potentiale igen er i fokus med den reform, borgmester Bo Asmus Kjeldgaard stod i spidsen for i august i et godt og konstruktivt samarbejde med Kasper Johansen og Jan Andreasen. Ved at lægge skoler sammen sikrer vi stærke faglige miljøer blandt lærerne. Sikrer at pædagogerne i daginstitutionerne kan trække på hinanden og lettere hjælpe, hvis en af dem har en sygedag.

Vi sikrer, at børnene får ordentlige og tidssvarende faglokaler, og vi sørger for, at fagligheden i skolerne fortsat prioriteres. En af forudsætningerne for høj faglighed er selvfølgelig, at vi har dygtige lærere, ordentlige undervisningsmaterialer, og her sakker vi desværre også bagud, moderne skoler og faglokaler.

I budgettet vil der være penge til at fortsætte den renovering af skolerne, der er så tiltrængt, men læring afhænger af mere end det. Vi ved, at børn lærer bedre, når de spiser sundt, men skolemaden er flere steder i København ikke sundere end en burgermenu. Det duer ikke. Vi skal give børnene mulighed for et sundt og spændende måltid mad, det skal der være plads til i det kommende budgetforlig, og jeg tror, at forældrene er indstillet på at betale for det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

Vi skal også have en mere glidende overgang mellem daginstitutionen og folkeskolen og mellem folkeskolen og ungdomsuddannelserne. Vi har på trods af flere politiske initiativer stadig store problemer med børn, der ikke kan tale ordentlig dansk, når de starter i skole. Der er masser af tosprogede børn, der ikke kommer i daginstitution. Og endelig forlader alt for mange unge folkeskolen inden 9. klasse.

Vi har med andre ord en række børn og unge, der falder uden for systemet. Konsekvensen er, at vi får en social slagside med børn, der er dårligere uddannet, har sværere ved at få en praktikplads eller et job, men til gengæld har lettere ved at havne i kriminalitet. Den udvikling skal vi have vendt, jeg vil derfor lægge op til, at vi i det kommende år tager fat på et arbejde, der lægger op til en særlig indsats for udsatte børn. Udfordringen er at få mange flere med, helst dem alle.

Vi kan umuligt skabe god integration uden skolen og daginstitutionerne, det er her, børnene mødes og får venner på tværs, de får gode fagkundskaber til at klare en uddannelse, og de får et godt kendskab til normer og regler. Det er med andre ord her, vi ruste andre unge med anden etnisk baggrund eller unge med sociale problemer til at kunne klare sig i København.

Vi hører tit, at det ikke lykkes med integrationen på daginstitutionerne og i skolen, men der er efterhånden mange gode eksempler på det modsatte. Jeg var i foråret ude og besøge Guldbergskolen, den nye folkeskole, der startede sidste år efter sammenlægningen af 2 skoler. Tidligere havde de 2 skoler problemer med at få lokale forældre sendt deres børn i skolerne. Der var en alt for skæv deling af børn med dansk og anden etnisk baggrund, og der var alt for mange konflikter.

Men på bare et år er billedet vendt, i dag vælger flere forældre på Nørrebro at sende deres børn i Guldbergskolen. Elevsammensætningen er mere balanceret, eleverne har skrevet skolens egen grundlov, og der er kommet fokus på konflikthåndtering. Det var en god oplevelse, og den kan stå som et memento til den udvikling, der nu er i gang i hele byen.

Vi har i de seneste år set, at volden i byen er stigende, særligt i Indre By har der været episoder med overfald eller knivstikkeri, det er helt uacceptabelt. Vi lancerede sidste år en kriminalitetsforebyggende plan, der bl.a. indeholdt en kort snor, men der er tydeligvis behov for, at vi følger op på de initiativer. Det kræver et skærpet fokus på nattelivet, i dag sker overfaldene i Indre By især om natten, og i weekenden i nærheden af diskoteker, barer og natklubber.

Derfor er det oplagt, at vi ser på, hvordan vi i samarbejde med natklubber og diskotekerne kan gøre Indre By til et tryktere sted at være. Det kunne ske gennem et stærkere samarbejde mellem SSP og natklubberne, så SSP bedre ved, hvem de unge ballademagere er, og hvor de bor.

En mulighed er at diskoteker og barer får mulighed for at registrere gæsternes billed- og idoplysninger, sådan som det allerede sker på kasinoer. Det vil gøre det muligt at holde voldsmændene væk, samtidig med at vi undgår unødige diskrimination af dem, der opfører sig ordentligt.

Endelig skal vi se på, om vi kan få bilerne ud i bestemte områder af Indre By, så de ikke fungerer som gemmested for narko, knive og våben. Vold og hærværk kan desværre ikke begrænses til Indre By. Også på Nørrebro og Christianshavn har vi det seneste år set helt uacceptable optøjer, så en del københavnere efterhånden er blevet urolige for at være i deres egen bydel.

Så sent som sidste weekend så vi, hvordan unge raserede Nørrebro, smadrede butikker, brændte bål og kastede brosten. Der er næppe andre end Enhedslisten, der tror, at det er på den måde, de unge får et hus. Efterhånden handler det jo ikke mere om kampen for et nyt ungdomshus, men om meningsløs vold og hærværk, der gør københavnere og butiksejerne til ofre for en hensynsløs adfærd. Det skal selvsagt bekæmpes, det hører ikke til i et demokratisk samfund, hvor alle kan komme til orde på fredelig vis.

En af de andre opgaver, som vi i fællesskab prioriterede sidste år, er kommunen som attraktiv arbejdsplads for kommunens ca. 45.000 medarbejdere er for mange københavnere selve mødet med kommunen, og deres trivsel afhænger af den service, som servicemedarbejderne leverer til københavnere. Her står vi med en stor udfordring. I de kommende år går mange af kommunens kernemedar-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

bejdere på efterløn eller pension, der bliver kamp om de dygtige medarbejdere og de hænder, der skal hjælpe københavnere i hverdagen.

Mere end nogen sinde får vi brug for at rekruttere nye medarbejdere. Vi skal ikke bilde os ind, at vi bare kan lancere en skolereform eller en styrket indsats over for vores ældre, og så bliver det bare gjort, dygtige og tilfredse medarbejdere er en vigtig forudsætning for, at københavnere oplever, at de får en god service fra kommunen og oplever kommunen som et attraktivt sted at leve og bo.

Det er også i den sammenhæng, at de billige boliger er så afgørende.

Jeg er tit rundt på kommunens institutioner, og jeg kan klart sige, vi har masser af dygtige medarbejdere, der har lyst til at hjælpe københavnere og give dem en god service. Der skal ikke herske tvivl om, at motivationen er i top mange steder.

Men jeg møder også medarbejdere, der fortæller om de stigende krav om dokumentation, der æder tid fra det væsentlige. Så kan det godt være, at lysten og motivationen er der, men det kan være svært at få tiden til at strække til, hvis der går alt for meget tid med at udfylde væskeskemaer, afføringsskemaer, individuelle læreplaner osv. osv.

Jeg er glad for, at vi har sat ind for at rydde op i nogle af de overflødige regler, der er indført i tidens løb på bl.a. ældreområdet, og jeg vil følge forenklingen nøje.

En attraktiv arbejdsplads handler også om, at man føler sig værdsat, og at der er en god stemning, gode kolleger, man kan tale sammen med, muligheder for, at man også kan arbejde hjemme, så familie- og arbejdsliv nemmere kan gå hånd i hånd. Det kan være frugtordninger, tilbud om efteruddannelse, seniorordninger, som tillidsmændene selv har peget på, ledere, der er synlige og til at snakke med, og som påtager sig en leders ansvar.

For vi ved jo godt, at trives man på sit arbejde, så har man også lyst til at gøre en forskel, så skal der lidt mere til, før man melder sig syg. Vi skal med andre ord skabe en attraktiv arbejdsplads, hvor vi kan få bragt sygefraværet ned og trivslen i top. Så får vi også bedre mulighed for at fastholde vore medarbejdere.

En del medarbejdere må pendle længere og længere på arbejde, fordi huspriserne i København har gjort det svært for mange familier at få tag over hovedet. Det er også derfor, vi arbejder for at bygge billige boliger til kommunens kernemedarbejdere. Flere tusinde mennesker bruger meget tid på transport, især fordi København lider under det massive pres på vejnettet, det er en kedelig udvikling, fordi det især er middelklassen, der tvinges ud af byen. Sikrer vi ikke, at de også kan bo i byen, ja, så bliver København en by for de fattige og for de rige, og det håber jeg ikke, at der er nogen af os, der har lyst til at se ske.

For pendlere og alle, der færdes rundt i byen, er vi nødt til at skabe en bedre trafik og øge fremkommeligheden. I de seneste 10 år er den gennemsnitlige hastighed faldet med 20 pct., de fleste biler og busser på H.C. Andersens Boulevard kan i dag se sig overhalet af cyklister. Ja, faktisk spilder biler 20 sekunder af hvert minut på at holde i kø, det er dumt, og det er dyrt, og det er alt andet end bæredygtigt.

Det er derfor, jeg sammen med omegnsborgmestrene arbejder videre med trængselsafgifter, og derfor vi også i det kommende budget også skal se på, om vi kan gøre det mere attraktivt at tage cyklen eller bussen på arbejde. Det vil gøre hverdagen mærkbart lettere for københavnere, og det vil kunne mærkes på CO₂-regnskabet.

København har en stærk miljøprofil ude i verden. I maj var borgmester Klaus Bondam og jeg inviteret til klimatopmøde i New York. 40 af verdens største byer ville gerne lade sig inspirere af de gode og bæredygtige løsninger, vi har udviklet i København. Og der er nok at være stolt af med vore mange cyklister, vores fjernvarme, vores havnebad og dejlige grønne områder.

Men vi kan blive bedre, og det får vi muligheden for at demonstrere, når flere tusinde mennesker kommer til København i 2009 for at deltage i FN's klimatopmøde. Men hvis vi skal vise forbedringer, skal vi i gang med det samme, og det skal vi sørge for, at det bliver en del af vores budgetaftale.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

Endelig bør vi se på, hvordan vi gør det lettere for virksomheder at starte op og drive forretning i København. Mange virksomheder beklager sig i dag over, at de er sendt rundt fra Herodes til Pilatus, når de skal henvende sig til kommunen som myndighed. Også over for dem skal vi levere bedre service.

Et nyt erhvervscenter vil give dem mulighed for kun at få en eneste indgang, når de skal henvende sig til kommunen. Erhvervscentret skal også have øje for de mange kreative iværksættere i byen for at støtte op om den vækst, hele branchen oplever. Fra erhvervscentret bør de kunne få gratis rådgivning og vejledning, så de får mulighed for at føre de spændende ideer ud i livet.

Jeg har nu fokuseret på nogle af de store temaer, jeg ser som centrale for vores arbejde i det kommende år. Men der er naturligvis mange andre områder, der vil indgå i de kommende budgetdrøftelser. Det gælder ældre, idræt, hvor vi skal fortsætte den tiltrængte reovering, kultur, og en indsats for de svageste i samfundet, herunder ikke mindst integrationen.

Jeg ved, at Anne Vang vil komme ind på nogle af dem, og jeg er sikker på, at vi får rig lejlighed til at drøfte dem senere, og det ser jeg frem til.

Anne Vang (A): Da Thor Pedersen præsenterede finansloven sidste år, udtalte han, at Danmark kunne købe hele verden. Det har vi ikke mærket voldsomt meget til i kommunerne siden. Regeringen har tværtimod gjort meget ud af at holde kommunernes udgifter i et jerngreb.

Derfor vil jeg ikke love guld og grønne skove i denne budgettale. Det københavnske råderum rækker ikke til hele verden, end ikke til en mindre stillehavso. Man kunne ellers få et lidt andet indtryk, da den tidligere venstreborgmester Søren Pind sidste torsdag var oppe på denne talerstol og love 2 mia. til skolerne.

Et par dage efter var venstreborgmester Martin Geertsen så ude i pressen og love skattelettelser for 700 mio. kr. Og

så har han naturligvis også lovet 2 mia. kr. til idrætsanlæggene. Det bliver interessant at høre senere i dag, om Venstre holder fast i at ville bruge minimum 4,7 mia. kr. ekstra. Ligesom det bliver utrolig interessant at høre om, hvor alle disse mange milliarder skal komme fra. Selv over flere år er det en overmåde stor sum.

Hos Socialdemokraterne har vi en anden linje. For det første prioriterer vi velfærd frem for skattelettelser. Efter rodet i børne- og ungdomsforvaltningen har vi været igennem en sparerunde, der har været drønærgerlig. Den har vi ikke været igennem for at finde penge til skattelettelser. Lad mig sige det helt klart: Et budgetforlig med Socialdemokraterne kommer ikke til at give penge til skattelettelser.

For det andet mener vi hos Socialdemokraterne, at tiden er inde til en økonomisk ansvarlig linje. Vi vil ikke holde københavnere for nar med løfter om initiativer, der koster fire gange så meget, som det beløb, vi har til rådighed. Som overborgmesteren var inde på, er det nu, vi skal have styr på den københavnske økonomi.

Tag bare Bellahøjbadet og Valby Vandkulturhus. Dem har københavnere glædet sig til. Det har jeg også. Når man som jeg selv er vokset op med svømmetrænerjob og lange sommerdage i Bellahøjbadet, kan man ikke undgå at være temmelig begejstret over udsigterne til de to svømmehaller.

For nogle måneder siden kunne kultur- og fritidsforvaltningen så melde, at man havde været lidt for optimistisk i budgetlægningen, budgetterne var skredet. Det går selvfølgelig ikke, vi kan ikke lade vandglade københavnere stå tilbage uden svømmehaller, men til gengæld med lange næser.

Når skaderne er sket, ja så må vi jo se, hvor vi kan finde pengene. Det gælder også underskudde- ne i børne- og ungdomsforvaltningen og de penge, er mangler i teknik- og miljøforvaltningen. Men med mange af den slags sager, ja så ramler økonomien.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

Vi må sørge for at undgå den slags situationer i fremtiden. Vi må sørge for, at budgetterne er realistiske, og at der følges op på dem. Overborgmesteren har allerede nævnt nogle af de initiativer, vi vil sætte i søen for at få styr på økonomien.

Allervigtigst er det nu, at vi politikere ikke slår et større brød op i budgetforliget, end vi kan bage. Derfor vil jeg ikke i denne tale love milliardbeløb, der ikke er dækning for.

Til gengæld vil jeg gerne love, at vi med dette budgetforlig både får styr på økonomien og kommer til at tage konkrete initiativer, der forbedrer københavnernes hverdag.

Hvad er det da for ting, Socialdemokraterne gerne vil opnå, når vi sætter os om forhandlingsbordet? Overborgmesteren har været inde på skoleområdet som det vigtigste område at prioritere i år. Nu har vi chancen for at få styr på den løbske økonomi i børne- og ungdomsforvaltningen. Nu har vi chancen for samtidig at få lavet en struktur, der sikrer en god faglig løsning mange år frem i tiden.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at når vi laver en strukturændring på skoleområdet, er det for at tilvejebringe nogle penge. Mange års dårlig økonomistyring på skoleområdet har givet os en kæmpeøkonomisk udfordring.

Samtidig mener vi, at det er den rigtige løsning. Større skoler giver øget faglighed for både lærere og børn. Lærerne får et større lærerkollegium og derfor bedre mulighed for faglig sparring og for at undervise i deres linjefag. Børnene får som følge deraf bedre udrustede lærere, og især de større børn får glæde af et større ungdomsmiljø. Det skal ikke undervurderes, hvad det betyder at have flere unge på samme alderstrin på den samme skole. Det er vigtigt, at skoleklasser ikke bliver for store, men det er bestemt også vigtigt for børnenes sociale liv, at de ikke bliver for små.

Jeg tror, at vi med dette års budgetforlig kan formå at rydde op i økonomien på skoleområdet og sikre en god og fremadrettet løsning på en gang. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at ud af det økonomiske råderum ønsker Socialdemokraterne at bruge en meget betydelig del på skoleområdet. Skoleområdet er vores prioriterede område, for det er her, vi lægger grunden til en velfungerende, vindende og vindende by.

Med dette års budgetforlig skal vi tage hånd om de økonomiske problemer, men vi skal også give skoleområdet et tiltrængt løft. Især er det vigtigt for os at gøre en indsats for at få alle med på vognen. Alt for mange børn tabes på gulvet og når aldrig videre end folkeskolen. Hver femte unge københavnere har kun en grundskolebaggrund og er ikke under uddannelse. Det må der gøres noget ved.

For det første må vi gøre alle børn klar til at lære. Nogle børn får simpelt hen ikke den mad, der skal til, for at blive klar til at lære noget. Derfor skal skolemaden have et løft.

Andre børn tabes på gulvet, allerede inden de starter i skole. Derfor må vi gøre en indsats allerede i daginstitutionerne og forbedre overgangen fra daginstitution til skole.

For det andet må vi fortsætte indsatsen for Faglighed for Alle. Når det gælder børn med socialt svag hjemmebaggrund, er jeg specielt stolt over heldagsskolerne. Her kan børn, hvis forældre ikke har råd til klubmedlemskab og ressourcer til

lektiehjælp, få den nødvendige hjælp. De kan få en skoledag, der er afvekslende og byder på både undervisning, leg, sport og lektiehjælp. Jeg glæder mig til, at også Tingbjerg Skole bliver en heldagsskole.

De sidste ord, skolerne skal have med herfra, handler om skolebygningerne. Det er ikke så længe siden, jeg mødte en københavnere, hvis søn lige var startet i en skole med hul i taget. Eller snakkede med en syvårig om kunsten at holde sig fra otte til fem, fordi toiletterne på både hans skole og fritidshjem simpelt hen var for ulækre. Socialdemokraterne vil i dette års budgetforlig sætte midler af til et ordentligt løft på dette område.

Når vi lægger skoler sammen, skal vi sikre os, at de nye skoler er af høj kvalitet. Samtidig er det væsentligt at tænke skolerne ind i en samlet byrumsforbedring. Ligesom

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

fortsættelsen af strategien for at sikre forbedrede idrætsfaciliteter, skal tænkes sammen med rekreativ brug af byens rum. København skal have et både smukt og funktionelt fysisk udtryk med gode muligheder for at bruge byens rum.

Vi har en unik situation i disse år i København. København er en fantastisk by, og disse år byder på en rivende udvikling i nye byrum og nyt spændende byggeri. Den øgede byggelyst i København har givet kommunen mulighed for at stille krav til bygherrer om byens fysiske udformning, det skal vi udnytte.

For ti år siden var man tilfreds, bare der blev bygget. I dag har vi mulighed for at stille krav til byggeriet og undgå nogle af fortidens fejltagelser. Vi skal have levende, inspirerende byområder, hvor det er attraktivt og trygt for københavnernes at opholde sig.

Når der bygges nyt skal vi stille krav om, at der skal være en blanding af erhverv og boligbyggeri. Det duer ikke med rene erhvervsområder som Kalvebod Brygge, der er døde og kedelige om aftenen, når man kommer uden for kontorerne, ligesom det ikke duer med rene boligområder uden café- og butiksliv. København skal tværtimod være en by, der indbyder til aktivitet, og som udnytter sine aktiver som by.

Vores største aktiv er naturligvis vandet. Jeg har en drøm om en byudvikling af Nordhavnen, hvor vi udnytter, at netop Nordhavnen er en bydel, der byder på alle de typer vand, en by kan byde på. Lad os gennem udviklingen af Nordhavn gøre bydelen til en attraktion. Ligesom vi i de eksisterende byområder skal sørge for at udnytte vandet. Hvor er Islands Brygge blevet skønt, efter at havnebadet er kommet. Den type byudvikling, hvor københavnernes får mulighed for at bruge byens rum rekreativt, skal vi have mere af.

Derfor er det også vigtigt, at der i budgetforhandlingerne afsættes midler til metropolzoneprojektet. Metropolzonen er byens hjerte, og det er det område, Københavns gæster møder først. Derfor skal området have et smukt fysisk udtryk og en samlet plan.

Jeg synes, at den åbne københavnerdialog omkring Metropolzonen har været enormt positiv og glæder mig til at se nogle af de fem arkitektteams idéer realiseret. Det er på tide at sætte København på landkortet med en visionær og spændende byudvikling. Vi er i den heldige situation, at internationale arkitekter har kastet deres øjne på København, ligesom nye, danske, visionære og kreative tegnestuer har set dagens lys i

København. Bjarke Ingels Group, Cobe Arkitekter og mange flere er eksempler på den positive tendens.

Cobe Arkitekter har endda vundet guldløven i Venedig og har profileret sig som frontløbere i forhold til bæredygtige højhuse.

For Socialdemokraterne er det vigtigt, at vi tør tænke i højden, og at vi tænker bæredygtigt. En bæredygtig bydel står også på vores ønskeliste, miljø er blevet et modeord i disse tider. Heldigvis er miljø ikke i København et nyopfundet modeord, her har vi gjort en indsats i mange år, og den agter vi at fortsætte.

Klimaområdet vil være den socialdemokratiske miljøprioritet i dette års budget. I 2009 afholdes klimatopmødet i København. Det er en enestående chance for at vise København som et udstillingsvindue for verden med spændende miljøinitiativer. Ligesom det er en enestående chance for at føre en dialog med københavnernes om klima og miljø. Det vil vi prioritere i budgetforhandlingerne gennem afsættelse af en pulje til klimainitiativer.

Et godt eksempel på et initiativ under klimapuljen er muligheden for, at flere skoleklasser kan besøge vores fremragende aktiviteter under miljøtjenesten.

Når det gælder klima er biltrafikken en stor synder i København, de mange biler udleder alt for meget CO₂, samtidig med at de lange bilkøer er spild af tid for de ventende københavnere. Vi vil i budgetforhandlingerne afsætte penge til et forarbejde til trængselsafgifter, ligesom vi vil forbedre den kollektive trafik.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

Sidste år afsatte vi penge til servicebusser, og de har været en stor succes. Dem vil vi gerne have yderligere udbredt. Vi vil også gerne afsætte penge til en citybus, der kan komme nemt og hurtigt rundt i København.

Gode trafikforhold og en bæredygtig, levende, attraktiv by er til gavn for alle københavnere. Men det er også til gavn for det københavnske erhvervsliv, der kæmper for at tiltrække kvalificeret arbejdskraft. Det er til stor gavn for København med et velfungerende erhvervsliv, derfor skal vi tilvejebringe en byudvikling, der understøtter det.

Ligesom Socialdemokraterne i de kommende budgetforhandlinger vil lancere en erhvervspakke. Den skal bl.a. indeholde en københavnsk erhvervschef og bygge videre på tanken om én indgang til kommunen.

Det sidste område, jeg vil nævne, kan med en bred pensel kaldes de svageste københavnere. Det er vigtigt for Socialdemokraterne, at København også i fremtiden kan kendes som en by, der gør noget for udsatte grupper i samfundet, fordi vi simpelthen ikke kan være andet bekendt.

Derfor er vi stolte over, at det endelig er lykkedes at få et sundhedsrum på Vesterbro. Og vi ser frem til flere initiativer for de københavnere, der ellers ikke er ressourcestærke nok til at råbe højt om flere penge til deres sag.

Socialdemokraterne mener, at der er behov for en psykiatriplan i København, ligesom der er behov for en indsats for de handicappede. Nogle gange kan problemer være så tabubelagte, at der ikke er tilstrækkelig opmærksomhed om det. Eller en gruppe af ellers velfungerende mennesker kan blive hårdt ramt og have brug for hjælp for ikke at gå ned. Det gælder f.eks. de unge, der har mistet en forælder. Det er vigtigt for Socialdemokraterne, at København ikke lader de unge i stikken, når tilbuddet Unge & Sorg formentlig mister sit tilskud fra Socialministeriet.

Endelig kan ældre mennesker, der er vant til at klare sig selv, pludselig have behov for hjælp. Ensomhed er et stort problem blandt de ældre, og hos Socialdemokraterne i København glæder vi os til at gøre noget ved det. Derfor vil vi gerne afsætte en pulje til udflugter for de ældste københavnere.

Jeg er sikker på, at vores socialdemokratiske ordførere på mandag vil komme nærmere ind på vores budgetønsker. Derfor vil jeg blot slutte med et par betragtninger over temaet: Det brede forlig.

I en by som vores, hvor næsten alle partier har en borgmesterpost, er et bredt forlig en stor fordel. Det er jo borgmestrene, der sørger for at implementere de politiske beslutninger. Det går uden tvivl nemmere, når alle borgmestrene føler sig forpligtede af budgettet.

Derfor var vi Socialdemokrater sidste år meget optagede af at få alle partier med i budgettet, så alle borgmestre var forpligtede til at løfte i flok. Vi var stolte over, at det sidste år lykkedes for første gang i fyrré år.

Fordelen ved det brede forlig bliver til gengæld væsentligt mindre, når nogle partier slet ikke føler sig forpligtede af det fælles budget. Der skulle ikke gå ret lang tid efter sidste års budgetforlig, førend Venstre havde travlt med at tage afstand fra de fælles aftaler. Salg af grunde, bl.a. dele af Kløvermarken, var i budgetforliget sidste år finansieringskilde til væsentlige dele af vores anlægsbudget. De midler, vi fik ind fra grundsalget, skulle altså gå til genoprettelse af idrætsanlæg og andre gode formål.

De penge ville Venstre under forhandlingerne meget gerne være med til at bruge. På borgermøder med modstandsgruppen mod boligbyggeri og i pressen havde Venstre imidlertid meget travlt med at tage afstand fra det fælles budget. Næ, nej, der skulle skam ikke bygges rundt om Kløvermarken. Næ nej, Venstre havde skam slet ikke ment noget med det, da partiet sagde ja til byggeriet i forhandlingerne. Det går selvfølgelig ikke.

Hvis man mener noget bag lukkede døre i forhandlingslokalerne, må man også stå til ansvar for det bagefter, alt andet er både hyklerisk og uansvarligt. Når nogle partier her i Borgerrepræsentationen om lidt sætter sig sammen for at lave et budgetforlig, så må man stå ved det efterfølgende. Hvis et parti ikke mener, at det bør stå ved budgetaftalen, ja, så har det ingen værdi at have det pågældende parti med. Det bør vi alle

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

huske på, når vi sætter os rundt om forhandlingsbordet.

Jeg glæder mig meget til de forestående forhandlinger og til at lytte til de andre partiers budgetønsker.

Tak for ordet.

Borgmester **Martin Geertsen**: Jeg studerede med sædvanlig stor interesse en af de allin-mail, som det ærede medlem Hamid El Mousti forleden rundsendte til forsamlingen her, og det var, hvis jeg ikke husker meget galt, sådan en generel opfordring til at holde sine taler sådan i rammen af nogle præcise synspunkter uden for megen snak og væveri om verdens sande tilstand i al almindelighed.

Jeg lytter altid meget til Hamid El Mousti, og har derfor i stedet valgt at runddele Venstres oplæg til budgetforhandlingerne, det skulle i hvert fald komme rundt om lidt og ligge foran jer, så man kan studere det i detaljer.

Nogle få bemærkninger har jeg dog alligevel lyst til at gøre til vores oplæg.

Det er vores opfattelse, at der i den økonomiske situation, som kommunen befinder sig i, er råd til både at øge den offentlige velfærd og så samtidig gøre det billigere at være københavnere.

Nu har overborgmesteren jo bestræbt sig på at gøre det billigere at være københavnere ved at søsætte det såkaldte billig bolig-projekt. Den kontrakt, som overborgmesteren jo indgik med københavnere forud for sidste valg lød på, at der inden for en 5-årig periode skulle stå 5.000 boliger til 5.000 kr. klar til indflytning. Den kontrakt er det jo mildest talt ikke lykkedes at indfri, det er sandt at sige et kuldsejlet projekt.

Men hensigten om at gøre København til en billigere by at bo i, ja, den er vi enig i i Venstre. Derfor har vi også fremlagt en skatteplan, en skatteplan som indeholder en ambition om, at over en 5-årig periode, vi bliver i 5-års-perspektivet, at sænke skatten med 1 procentpoint til 23 pct. mod 24 i dag. Det vil gøre det billigere at være københavnere, men det vil også placere København som Danmarks syvende billigste skattekommune.

Det har jo fået en og anden journalist og politisk kollega til at spørge til, om vi nu faktisk også mener det alvorligt, om vi mener det alvorligt det med at gøre København til en billigere by at bo i ved at sænke skatten. Og ja, det gør vi, vi vil have en skatteaftale med i en budgetaftale, det mener vi ganske alvorligt.

Af to helt andre centrale pointer vil jeg fremhæve vores forslag om en investeringsplan for folkeskolen, vores folkeskole skal simpelt hen op i gear. Der skal investeres i en fysisk nedslidt københavnsk folkeskole op til 2 mia. kr.

Endelig fremhæve vores oplæg til en københavnsk kvalitetsreform, som vi tidligere har drøftet her i Borgerrepræsentationen, som jo er udløber af et fællesforslag fra Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti, som vi nu også gerne vil have sat penge på.

Egentlig havde jeg forestillet mig sådan at fortsætte på sædvanlig vis med en længere og mere skematisk gennemgang af vores budgetoplæg, men jeg skrottede det. Jeg skrottede det, fordi jeg i går fra det, man vist kalder to uafhængige kilder her på Rådhuset hørte et udsagn, som jeg simpelt hen synes er for væsentligt til at lade ligge, som simpelt kalder på at blive fortalt i det åbne rum til referat.

Det udsagn, jeg hørte, det var, "Klaus får ingen penge, Klaus får ingen penge", underforstået, borgmester Klaus Bondam har generet overborgmesterens politiske dagsorden ved at tillade sig den frihed at være uenig i, at Kløvermarken skal plastres til med boliger, og nu skal der betales tilbage, "Klaus får ingen penge".

Jeg håber naturligvis ikke, at de uafhængige kilder taler sandt, men gør de det, så er det tragisk, så er det udtryk for intet mindre end en syg politisk kultur. Hvis man er uenig i overborgmesterens politiske dagsorden, ja, så er svaret mere eller mindre udtalte trusler om nul kroner til en bestemt borgmesters ressort. Så er det ellers lige meget, hvad der foregår uden for murene, at der reelt er tale om en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

trussel om nul kroner til nye cykelstier, renovation, snerydning, eller hvad man nu ellers kan komme i tanker om, nej, Klaus skal ikke have nogen penge, fordi han har opført sig uartig.

Ud over at den måde at agere på politisk jo er temmelig velkendt i sin grundform i stater rundt omkring i verden, som vi nødigt vil sammenligne os selv med, så svarer det jo også nogenlunde til den sociale hakkeorden i en ganske almindelig folkeskoleklasse.

I enhver almindelig dansk folkeskoleklasse er der en stærk pige, alle her kender det sikkert fra deres egen folkeskole, hun er den, som alle gerne vil tale med og lege med, og ved at tale mere med nogen end med andre, så signalerer hun, hvem der er inde, og hvem der er ude, hvem der er noget, og hvem der ikke er noget. I nogle uger leger hun mest med én pige, hun bliver inviteret med hjem, får måske lov til at overnatte, men bliver så et par uger efter skiftet ud med næste bedste veninde.

Men ikke nok med det, den stærke pige i klassen bestemmer også, hvem af de øvrige i klassen, der må tale sammen, og hvis der er opræk til, at nogle forkerte taler sammen, så bliver der slået hårdt ned, de formastelige bliver holdt ude, og de bliver holdt nede. Det er jo de færreste, der holder til det i længden, og den stærke pige får dermed hurtigt genoprettet den sociale balance i klassen.

Ser man om på den anden side hos resten af pigerne i klassen, så er frygten for den stærke pige markant større end lysten til at sige sin mening. Har man opført sig uartig over for den stærke pige, så er det tryggere at forsøge at fedte sig tilbage og gøre skaden god igen end ved at stå fast på retten til at være uartig eller bare sige sin mening. Frygten for represalier fra den stærke pige overstiger simpelt hen lysten til at sige sin mening.

Men det store spørgsmål er selvfølgelig, hvor går grænsen for den stærke piges sociale kontrol, hvor mange gange kan den stærke pige dunke resten af klassens piger oven i hovedet med sit del og hersk-regime, før en eller flere siger fra, og måske rent faktisk finder sammen og bryder den stærke piges velkendte kontrolmønster. Hvornår overstiger lysten til at sige sin mening frygten for sociale represalier fra klassens stærke pige, hvornår kan man ikke holde ud at se sig selv i spejlet længere, hvornår kan man simpelt hen ikke holde sig selv ud længere.

Jeg synes alvorlig talt, at der er ved at udvikle sig en syg politisk kultur i denne her forsamling. Vi har for tiden en overborgmester, som hver anden dag forsøger at bringe sine politiske kolleger i et politisk fedtefad, i går var det borgmester Bondam, i dag er det borgmester Warming, og i morgen er det sikkert en tredje.

Se, det er den måde, vores overborgmester forsøger at brande København på, ved at hænge sine politiske kolleger offentligt til tørre på sager, hvor det mest centrale spørgsmål jo i virkeligheden er, om overborgmesterens egen forvaltning har draget den fornødne omsorg for byens samlede økonomiske situation.

I min pure ungdom dansede vi rundt til hitteren, ”hvor længe vil du ydmyge dig”, det var ikke noget kønt syn, men vi gjorde det. Som videre gik, ”hvor længe vil du trædes på endnu”, og det spørgsmål, synes jeg, er det mest centrale, enhver borgmester i denne her forsamling bør stille sig selv forud for årets budgetforhandlinger.

Vil man finde sig i at blive kørt rundt ved næsen af en overborgmester, som kun har én og kun én politisk dagsorden, nemlig en drøm om at have en flok flæbende borgmestre siddende omkring et bord krævende penge til de områder, som overborgmesterens egne håndgangne kvinder og mænd i stort opsatte artikler har påpeget er løbet løbsk.

Eller tør man sætte sig ud over sit eget ressort, tør man bryde den sociale kontrol, tør man være ligeglad med overborgmesterens forsøg på at udstille alle og enhver som komplet inkompetente, tør man sætte sin egen politiske dagsorden, tør man stille ultimative krav, som ikke er et forsøg på at slukke de brande, som overborgmesteren og hendes håndgangne kvinder og mænd forsøger at starte rundt omkring i kommunens forvaltninger.

Tør man sætte sig ud over truslen ”Klaus, Bo, Mikkel, Mogens, Martin får ingen penge”, tør man det, ja, så bliver det jo faktisk budgetforhandlinger, som kommer til at handle om at bøje reelle politi-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

ske forskelle imod hinanden i stedet for at gardere sig imod overborgmesterens sociale kontrol over denne ærede forsamling.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Så giver jeg ordet til borgmester Klaus Bondam.

Borgmester **Klaus Bondam**: Tak for det.

I Det Radikale Venstre har vi de seneste 2 år investeret al vores politiske styrke i at løse tre store politiske udfordringer i vores by, en genopretning af økonomien og fagligheden i de københavnske folkeskoler, en sikring af en fremtidig miljømæssig og bæredygtig udvikling i København, bl.a. når det gælder cykler, fodgængere, økologi, luft- og støjforurening.

Og endelig så har vi arbejdet for, at folk med lav- og mellemindkomster kan bo i København, så vi fortsat kan sikre den fornødne arbejdskraft i byen og den mangfoldighed, som vi synes skal præge en moderne storby.

I Det Radikale Venstre har vi gennem et mangeårigt og solidt samarbejde med bl.a. Socialdemokraterne her i huset været med til at sikre, at vi i dag har et økonomisk råderum. Vi ser frem til igen i år at tage et ansvar for byens udvikling og til at omdanne dette råderum til mere kvalitet for københavnere.

København rummer allerede i dag en lang række af kvaliteter. I det amerikanske livsstilsmagasin *Monocle* blev København for nylig fremhævet som nummer to over "most liveable cities". Vi har altså ikke nogen grund til at være beskedne her i byen, lad os ladde den internationale ros i os, men samtidig trække i arbejdstøjet, forsøge at leve op til den og så gøre det endnu bedre.

For Det Radikale Venstre handler det om i de kommende år at rette fokus mod den kvalitet, vi synes, der skal præge udviklingen i København.

Vi blev glade, da vi her først på ugen hørte Socialdemokraterne sige, at det ikke handler om skattelettelser i København, men om at fokusere på især børn og miljø. Vi kunne ikke have formuleret det mere præcist selv, så hvis de gode ord følges op af konkrete og mærkbare initiativer, også nogle af dem som strækker sig langt ind i fremtiden, så bliver vi mildt sagt svære at komme uden om i forhandlingerne.

I Det Radikale Venstre har vi med vores aktive medvirken i den økonomiske genopretning på børn- og ungeområdet endnu en gang vist, at vi er klar til at tage et ansvar. Vi vil sikre kvaliteten, også på børn- og ungeområdet.

Med fokus rettet skarpt mod børn, miljø og kvalitet sikrer vi, at vi afleverer denne by i en hel del bedre stand, end da vi overtog den. Kvalitet bør de kommende år spille en afgørende rolle til gavn for både nutidens og ikke mindst fremtidens københavnere.

Derfor sætter vi kvaliteten på dagsordenen i forbindelse med budgetforhandlingerne, også når det gælder miljøet i mere traditionel forstand, vores legepladser, vores parker, byens veje, broer og bolværker og i vores byudvikling og byggeri.

Jeg er ikke selv en hårdt skolet miljøfantast. Men jeg kan ligesom så mange andre københavnere mærke, at et godt miljø gør en rigtig positiv forskel i hverdagen. Det bekræftes også af et hav af borgerundersøgelser. Københavnerne lægger vægt på et godt miljø, de sætter pris på en dukkert i havnen eller en løbetur i parken. De blå og grønne områder i en sund og ren storby skaber muligheder for et udeliv midt inde i byen.

De muligheder skal vi bygge videre på, både fordi det skaber kvalitet i bylivet, men også fordi vi i parentes bemærket skal være vært for historiens største, vigtigste og forhåbentlig mest afgørende miljøkonference nogen sinde. Jo, der er lagt i kakkellovnen til, at vi strammer os an og viser København fra sin mest ambitiøse og visionære side.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

Vi er en lille landsby i det globale fællesskab, men alles øjne vil være rettet mod København. Vi kan ikke være verdensmestre på alle fronter, men vi kan vise resten af verden, at vi hellere end gerne tager et stort medansvar for at løse op på klimaproblemerne.

Selvfølgelig skal vi have endnu et havnebad i Svanemøllebugten. Selvfølgelig skal vi tage spændende initiativer i forhold til kommunens transport- og energiforbrug. Og selvfølgelig skal vi bruge noget krudt og nogle penge på at engagere både vores institutioner, vores medarbejdere og borgerne i klimasagen.

Det Radikale Venstre er klar til at give den en ordentlig skalle på det her område. Vi skal i gang med et politisk arbejde, der peger langt, langt ind i fremtiden.

Vi medvirker gerne til at fremme alternative brændstoffer, udvikle en fuldskala bæredygtig bydel, gøre Nørrebrogade til et eksempel på fremtidens indfaldsvej for cykler og kollektiv trafik og til at udvikle vores trafikregulering så den sætter en ny dagsorden for trafikregulering anno ”klimatopmøde 2009”. Det kræver penge, og det kræver, at vi vil satse helhjertet.

Men for pokker, vi har de næste to år en enestående chance for både at gøre noget godt og samtidig brande København på en stærk og sympatisk måde.

Jeg har ofte fremhævet, at den eneste grund til, at København ikke allerede er kollapsedet i biltrafik, er, fordi så mange vælger cyklen. Det skal københavnernes blive ved med. Vi er allerede startet på arbejdet med at gøre København endnu bedre for cyklisterne. Vi foreslår, at der doubles op på cykelindsatsen og investeres yderligere 75 mio. kr.

Der er masser af områder, der kan styrkes inden for cykelområdet, der kan bruges langt, langt flere midler end de her nævnt.

Men det her handler om de lange liniers skønhed i politik, at fastholde og intensivere en klog og rigtig strategi. I dette tilfælde handler det om at gøre København til verdens bedste cykelby.

Er der nogen, der for nylig har været på en legeplads her i byen eller gået igennem en af byens parker? De sidste 10 år er børnetallet i København steget med ca. 40 pct., mens driftsrammen for byens legepladser og parker i samme periode er faldet med 33 pct. Det har faktisk sat sine tydelige spor, og det betyder, at vores parker og legepladser mange steder fremstår slidte, usle og dårligt vedligeholdte. Kan vi virkelig være det bekendt.

Alle, der vokser op, bor eller arbejder i byen, vi har alle sammen brug for inspirerende og udfordrende legepladser, parker og byrum. Det skaber et godt udgangspunkt for københavnernes folkesundhed, at vi prioriterer mulighederne for udfoldelse i vores by højt. Men i dag er, de fleste af byens legepladser nedslidte, legeredskaberne er i stykker og de umiddelbare omgivelser skaber ikke de trygge fristeder, der inviterer til ophold. Vi skal i gang med at rette op på flere års efterslæb, der kan sikre os kvalitet på vores legepladser og i vores parker. Med øget bemanding af legepladser, nyt inventar i parkerne og nye legeredskaber kan vi sikre en højere kvalitet i vores byrum og flere udendørs muligheder for københavnernes.

Den københavnske skyline er i rivende udvikling i disse år, moderne arkitektur blander sig med gamle tårne og spir. Vi har en skyline, der gør, at københavnernes og byens gæster, der kommer til byen, ofte har blikket rettet opad på deres tur gennem byen. Det er godt, for vender de blikket nedad, så fyldes man ikke just med en følelse af fremgang og kvalitet. Byens veje er mange steder i en trøstesløs forfatning.

Jeg er godt klar over, at der ikke er meget politisk schwung i at ville løfte kvaliteten af byens infrastruktur. Veje, broer og bolværker, lyssignaler er måske heller ikke noget af det første, der falder én ind, når man tænker på en attraktiv byudvikling.

Den nyeste rapport dokumenterer endnu en gang et enormt vedligeholdelsefeterslæb på dette område. Vejnettets tilstand vil blive værre og værre, hvis ikke vi skrider ind, og det vil i sidste ende blive betydeligt dyrere at genoprette skaderne, hvis ikke vi begynder nu og investerer i denne del af vores by.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

Derfor fremlægger vi i budgetforhandlingerne en 20-årig investeringsplan på dette område. Det er på tide, at vi videreudvikler kvaliteten i vores by både med gennemgribende renoveringer og med varige driftsbudgetter, der sikrer en synlig vedligeholdelse, kvalitet og forbedring af vores byrum og kommunale bygninger.

Det er de konkrete forbedringer, vi udfører hvert år, der er med til at gøre København til en attraktiv storby i det lange løb. Vi skal turde satse på de langvarige nødvendige investeringer, der måske ikke trækker de store dagsordener eller flytter galluptallene hen mod næste valg, men som gør fremtidens københavnere glade for og stolte over kvaliteten i deres by.

Netop byudviklingen går stærkt i København i de her år. Vi retter hele tiden blikket mod nye områder af byen, hvor der kan udvikles og tænkes nyt. Derfor skal vi konstant have vores blik rettet mod kvalitet og fremelske al den kreativitet og inspiration, som kan være med til at sikre de bedste løsninger. Det gælder såmænd også, når vi omdanner eksisterende byrum f.eks. Israels Plads.

Derfor mener vi i Det Radikale Venstre, at vi i København skal udskrive arkitektkonkurrencer bl.a. i forbindelse med byggeriet på Kløvermarken og med Musiktorvet ved Amager Kulturpunkt.

Hvis vi som by vil tiltrække og rekruttere landets bedste arbejdskraft, så skal vi selv demonstrere kvalitet i alt, hvad vi foretager os og åbenhed i forhold til en mangfoldighed af ideer.

Vi skal intensivere og fokusere formidlingen af debatten om byen. Hvis vi går forrest og først og fremmest stiller krav til os selv, så vil vi fortsat kunne få fat i de bedste folk til at udfylde de vigtigste job i byen.

Byen København må ikke kun være for de borgere, der kan betale. Vi skal stoppe den velstandsuniformering, der er en ubehagelig tendens til i København i disse år, kun hvis byen har en mangfoldighed, hvor alle typer af borgere beriger hinanden og skaber sociale og kreative spændingsfelter, så kan vi tillade os at kalde os en attraktiv storby.

København skal være en by med plads og mulighed for det hele, en by, hvor man kan boltre sig, arbejde, studere, cykle, promenerer og falde i staver i. En hovedstad i Danmark og en Miljømetropol i verden, en unik storby, der oses af liv og kvalitet.

Det er derfor afgørende, at København i en globaliseret verden udbygger sit internationale netværk. Vi skal også invitere udenlandske aktører og interessenter til byen. Outcities-arrangementet i forbindelse med Outgames i 2009, internationale festivaler og events og kulturbegivenheder for københavnere på gader og stræder er gode eksempler på dette.

I Det Radikale Venstre glæder vi os til igen i år i budgetforhandlingerne at være med til at sikre København som kvalitetsbevidst storby. Vi er klar til at fremlægge en lang række af bud på, hvordan vi efterlader en by til de kommende generationer, som er i bedre stand, end da vi overtog den. Vi radikale vil være med til at sikre københavnerkvalitet.

Lad mig afslutningsvis sige, at vi helhjertet går ind i arbejdet med at gøre Københavns Kommune til en attraktiv arbejdsplads. I Det Radikale Venstres ordbog er det ensbetydende med, at tillid er en bærende værdi, og at anerkendelse er princippet for god ledelse. Vi vil gerne fastholde fokus på afbureaukratisering, på hvordan vi sikrer tid til omsorg og nærvær for vores plejepersonale og en anstændighed i forhold til de svageste i vores by, de handicappede, de udsatte børn og de psykisk syge. Derfor så vil vi gerne være med til at bruge flere penge på at skabe en attraktiv arbejdsplads.

Men nogle forbedringer er gratis her i livet. Vi kunne f.eks. starte med ikke at hænge forvaltningerne urimeligt ud i pressen som led i en rendyrket politisk kamp. I går var det teknik- og miljøforvaltningen, i dag er det socialforvaltningen, og i morgen kan det være nogle helt andre.

Ingen er ufejlbarlige, heller ikke min forvaltning, men der er ikke nogen som helst rimelig grund til at ramme en hel masse af vores dygtige medarbejdere på deres faglige stolthed ved ubegrundet at kræve kulegravning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

Der er ingen grund til at give medarbejdere en tur i mediekarrusellen – det kan vi gemme til hinanden - når de gør opmærksom på i teknik- og miljøforvaltningens tilfælde, at tingene bliver dyrere, før der så meget som er stukket en spade i jorden, og før der så meget som er brugt en eneste krone.

Hverken jeg eller medarbejderne i min forvaltning er sarte, men vores forvaltninger skal ikke bruges i politisk kamp og mudderkastning, det skal vi anstrenge os for at undgå.

Jeg ved, at der i teknik- og miljøforvaltningen og også i resten af kommunen blandt vores medarbejdere er en udbredt lyst til og stolthed over at arbejde for København.

Dette lille hib skal nu ikke have lov til at rykke ved hovedkonklusionen. Vi er glade for at København er inde i en rigtig god udvikling, den skal vi sørge for fortsætter. Vi glæder os meget til at påbegynde forhandlingerne, og på mandag så vil vores radikale ordførere gå nærmere ind i de enkelte politikområder.

Vi ser frem til at nå et resultat, der os af kvalitet til glæde for alle københavnere.

Tak for ordet.

Camilla Burgwald (F): Det går godt i København. Og så alligevel ikke. Et flertal af københavnere oplever gode tider i privatøkonomien, og regeringen og Dansk Folkeparti lover skattelettelser.

Alligevel kommer københavnere til at mærke nedskæringer på skoler og dagsinstitutioner, i specialtilbud, på plejehjem osv. til næste år. Det kan de ikke forstå. Og det kan SF godt forstå, at de ikke kan forstå.

For paradokset er til at tage at føle på, pengene vælter ind i kassen, og det går historisk godt for Danmark. København skaber en tredjedel af landets vækst, selv om her kun bor en femtedel af landets indbyggere. Vi forhandler i år om et rekordstort råderum på i omegnen af 2 mia. kr.

Men samtidig har København langt flere borgere med sociale problemer end andre kommuner, og det er altså ikke alle, der tager del i festen). Og flere børn og færre ældre betyder, at vi ikke altid kan foretage den nødvendige tilpasning af aktiviteter, som det hedder, uden at det gør ondt.

VKO-flertallet på Christiansborg begrænser velfærden gennem en stram styring af kommunernes økonomi, som SF er imod, og aftalen mellem KL og regeringen tillader en vækst i serviceudgifterne i København på ca. 250 mio. kr. Til sammenligning er der et budgetunderskud i børne- og ungdomsforvaltningen alene på 278 mio.

Hvordan skal man forklare københavnere, at deres røde bystyre skal gennemføre besparelser på kommunale kerneydelser, samtidig med at det vælter ind med penge i kommunekassen. Det må være en af de sværeste opgaver, man som politiker kan stå overfor.

Det er ikke nogen hemmelighed, at SF igen i år prioriterer børne- og ungdomsområdet højt i de kommende budgetforhandlinger, meget højt endda.

SF værdsætter velfærdssamfundet, vi vil kæmpe for at bevare og udvikle velfærden til gavn for alle danskere og til inspiration for resten af verden. Intet sted i verden skaber dårlige uddannelsessystemer, øget ulighed, og opsplittning mellem sociale og etniske grupper, den tryghed og sikkerhed, som giver mennesker tro på fremtiden og overskud til at tage ansvar for omgivelser og kommende generationer, som giver sikre gader om natten og forebygger fattigdom, menneskelige tragedier og kriminalitet.

At få en god start er selve grundstenen til et godt liv, til at få sig en uddannelse og et arbejde og til at deltage i demokratiet.

Dagsinstitutioner og folkeskole er med SF's øjne noget af den lim, der er med til at holde samfundet sammen. Det er her børn bør møde hinanden på tværs af sociale lag og baggrund. Det er i de første år i livet, at alle børn skal rustes til at realisere deres individuelle potentiale uanset social baggrund.

Derfor tager SF arbejdet med at bane vejen for en bedre folkeskole i København, ganske alvorligt. Sidste år var det indholdet vi tog fat i, og i år er det rammerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

SF er godt tilfredse med hovedlinjerne i det strukturforlig, vi har indgået sammen med Socialdemokraterne og de Radikale. Der er sund fornuft i at lægge institutioner og skoler sammen, der ikke drives optimalt i den nuværende struktur.

Det er sund fornuft at arbejde for at sikre bedre rammer for faglighed i de københavnske skoler og daginstitutioner, og vi er overbeviste om, at strukturomlægningerne er nødvendige for at fremtidssikre børne- og ungeområdet i København.

Nedskæringer derimod, er en helt, helt anden sag. Jeg vil gerne igen benytte lejligheden til igen at understrege, at SF principielt er imod forringelser på daginstitutioner og skoler. At skære i de byggesten, der skaber selve sammenhængskraften i vores samfund og by, strider os ganske enkelt midt imod.

Men med de økonomiske rammer, som den borgerlige regering og KL har givet os for næste års budget, ser SF ingen anden mulighed i de kommende forhandlinger, end at arbejde for at minimere skaderne ved besparelser på skoler og daginstitutioner.

Hvor fattigt et tilbud det end er, så har SF tænkt sig at være ansatte, forældre og elevers forlængede arm ved forhandlingsbordet.

Inden jeg kommer til SF's mere håndfaste prioriteringer og budgetønsker, vil jeg gerne bruge et par minutter på visionerne, på drømmene om et bedre København.

Og tro mig, det tager kun et par minutter at bruge råderummet to gange og give Bjarne Winge forhøjet blottryk og overborgmesteren flere grå hår i hovedet.

SF vil gøre København til Danmarks miljøhovedstad. Vi vil have busser til tiden og lavere takster på den kollektive trafik. Vi vil have mere metro og letbaner til Holmen og Sydhavnen.

Vi vil have flere ud af bilen og op på cyklen, bredere cykelstier og bycykler i brokvartererne. Vi vil have flere grønne bølger og bilfri skoleveje. Vi vil også have kørselsafgifter og parkering under jorden, bilfri gader og partikelfiltre på byens biler.

Vi vil have jordvarme og vindmøller, mere miljørigtigt byggeri, el- og hybridbiler i kommunens bilpark.

Vi vil have Nordhavn som grønt udstillingsvindue og stille krav om rigtigt, godt og grønt byggeri i København. Vi vil have mere viden om energi og mindre sløds med den på kontoret.

Vi vil have flere træer og mere natur, flere strande og havnebade i byen, økologisk mad og grønne alliancer med erhvervsliv og i lokalområderne.

Lad mig fortsætte med lokalområderne. For SF vil gerne have aktive, blandede bydele. Vi vil have stop for social isolation og flere billige boliger til københavnere i hele byen. Vi vil have levende bydele med lokalt kulturliv og miljøarbejde, vi vil styrke demokratiet og give unge indflydelse og stemmeret fra de er 15. Give lokaludvalgene mere magt og de ældre mere plads i byen.

Vi have attraktive ældreboliger og bedre tilgængelighed for alle.

SF vil gøre København, kommunen, til landets bedste arbejdsplads. Vi vil give tid og råd til faglighed, øget indflydelse på eget arbejde og mere i løn. Vi vil lytte til medarbejderne, tage dem med på råd og tage dem alvorligt. Vi vil udfordre New Public Management og sætte omsorg og demokrati før bestiller-udfører-modtager-modellen i København.

Vi vil forebygge nedslidning, investere i fysisk og psykisk arbejdsmiljø, sige nej til minuttælleren i hjemmeplejen og ja til sikkerhed og tryghed i ansættelsen.

Vi vil gøre op med bureaukrati og detaljeret processtyring og give de ansatte friheden tilbage.

SF vil fejre det multikulturelle København, vi vil styrke undervisning i modersmål, ligegyldigt hvilket mål det er, og have tyrkiske bade, basarer og plads til forskellighed.

Vi vil styrke integrationen, lytte til integrationsrådet, og svække diskrimination. Og så gider vi heller ikke snakke mere om integration.

For SF vil snakke boligpolitik, arbejdsmarked, og uddannelse, bekæmpe fattigdom og give alle en fair chance. Vi vil betragte hver enkelt som et menneske med liv, sjæl og historie Og ikke som 35 eller 65 pct.s refusionsmulighed fra staten.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

Vi vil hjælpe dem der ligger ned, og give alle de skæve og unormale en ordentlig behandling, møde dem hvor de er med tilbud, der duer, og respekt for den faglighed, det kræver at arbejde med dem, der befinder sig på kanten af normalen.

Vi vil give bedre tid til pleje og omsorg i hjemmeplejen, genoptræning, der er en velfærdsstat bekendt, have bedre normeringer på plejehjem, så natten i de gamles liv ikke starter kl. 15, når dagholdet har fri.

Vi vil gøre op med social ulighed i sundhed og insistere på, at også sundhed drejer sig om bolig, uddannelse og arbejde, at sundhed også er socialt betinget. Og at attraktive arbejdspladser også er arbejdspladser, der ikke stresser.

Vi vil have streetart og utæmnet kreativitet i byen, børnekultur og verdenskultur, mere idrætsliv og flere events i byen. Vi vil have ungdomshuse i alle byens bydele og en ungdomspolitik, der ikke er sovset ind i kommunale ringbind og støttepædagoger.

Vi vil have faglighed for alle, blandende skoler, 2-lærerordning, og gratis mad, mindre klasser og bedre fysiske rammer. Vi vil have flere pædagoger, bedre normeringer og mere plads til børnene.

Nå, det er svært at finde begejstringen, tilbage til virkeligheden. Det er den med en borgerlig regering, med et begrænset økonomisk råderum, med demografireguleringsmodeller, revisionsfirmaer, regnskaber, årlige overførselssager, interne lån, tildelingskriterier, prognoser, og regnedrenge i økonomiforvaltningen. Yes, det er faktisk til at blive helt deprimeret af.

SF *ved godt*, at der er begrænsede midler at gøre godt med i budgetforhandlingerne, at råderummet bliver mindre, hvis de vedtagne demografimodeller ikke følges, og at det har omkostninger for serviceniveauet, hvis de følges slavisk. At specialområdet er *dyrt*, at regulere rimeligt, og at det reelt bliver systematisk underbudgetteret.

At der bliver mindre at forhandle om, hvis prioriteringsrummet ikke udmøntes, og at dele af prioriteringsrummet opleves som regulære nedskæringer hos borgerne.

Men i spændingsfeltet mellem visioner, borgerlig regering og økonomiforvaltning, vælger SF altså at tage ansvar og gå efter indflydelse. Og det er først og fremmest inden for rammerne af den alliance, der nu en gang giver mest mening, når man gerne vil gennemføre folkesocialistisk politik både nu og i fremtiden.

Det har ikke skortet på SF-resultater i det forgangne år.

Siden sidste budget har vi været med til at gennemføre regelforenklning på ældreområdet, sat øget fokus på bekæmpelse af fattigdom og diskrimination, sikret flere kvindelige ledere i kommunen.

Vi har lagt i ovnen til at kunne indføre betalingsring om byen, og etablere sundhedsrum på Vesterbro. Vi har lagt en nyt, højt niveau for miljø- og klimapolitikken og set de første spadestik til billige boliger blive taget i København. Alt det og mere til er vi godt tilfredse med.

SF er også glad for, at Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre med strukturforliget for skoler og daginstitutioner og deres løfter til ansatte og forældre har forpligtet sig på, sammen med os, at tilføre 158 mio. fra det samlede råderum til børne- og ungdomsforvaltningen samt at investere massivt i forbedringer af faglokaler og fysiske rammer. Vi er også glade for, at modersmålsundervisning med aftalen er bevaret.

Vi er med andre ord godt tilfredse med resultaterne, og med vores samarbejde med Socialdemokraterne og De Radikale. Og selvom vejen, indrømmet, godt kan være stenet, er vi ikke i tvivl om, at det er den rigtige.

SF går målrettet efter at skabe endnu flere resultater til københavnernes i årene fremover, og derfor vil vi også gerne styrke vores samarbejde på alle niveauer, ikke mindst med Socialdemokraterne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

Nu til prioriteterne. Økonomisk genopretning af børne- og ungdomsområdet, strukturforliget og Faglighed for Alle, er for SF en tre i ener.

Den økonomiske genopretning er i fuld gang, Faglighed for Alle skal, hvis det står til SF, rulles fuldt ud i år, og strukturforliget er netop nu i høring, og det er for SF en alvorlig sag.

I SF mener vi, at vi som politikere har en forpligtelse til at lytte til de mange forslag, ideer og protester, vi vil modtage i den kommende tid.

Vi anerkender den viden og de erfaringer, der findes rundt om på byens skoler og institutioner, og skal høringen være reel, mener vi derfor også, at der i budgettet bør afsættes midler til forandringer.

Når SF i de kommende forhandlinger derudover prioriterer at arbejde for at minimere skaderne ved de vedtagne besparelser på skoler og daginstitutioner, betyder det også, at vi vil arbejde for at tilføre midler til flere hænder på daginstitutionsområdet.

Daginstitutionerne kan ikke længere leve op til det politisk fastsatte serviceniveau for de københavnske institutioner, og det kan vi ganske enkelt ikke være bekendt. Derfor rangerer midler til flere hænder i daginstitutioner også højt på SF's ønskeliste til budgettet.

SF vil prioritere miljøet i de kommende forhandlinger, vi vil gerne gøre København til Danmarks miljøhovedstad. Men i SF er vi af den opfattelse, at kampen for et bedre miljø også foregår i hovedet på folk gennem oplysning og information i deres dagligdag.

Her spiller de lokale Agenda 21 centre en helt central rolle. Store miljø- og klimaplaner er knap så meget værd, hvis befolkningen ikke forstår, hvorfor de er nødvendige og vigtige. Derfor prioriterer SF det lokale miljøarbejde over det globale i de kommende forhandlinger.

Arbejdsmiljø og København som attraktiv arbejdsplads er også et område, som SF gerne vil prioritere. Vi er ikke i tvivl om, at glade medarbejdere er en forudsætning for god velfærd. Men fryns og fester kan hurtigt få en modsatrettet effekt, hvis medarbejderne oplever en stresset og presset hverdag. Derfor vil SF prioritere varsomt i de mange forslag til forbedringer.

Ungdomspolitikken er en sidste vigtig prioritet for SF i forhandlingerne. SF har hele tiden ment, at de unge skal have et hus, og at problemerne på Nørrebro kræver en politisk løsning. Det mener vi sådan set stadig. Hovedstaden mangler i det hele taget en plan for, hvordan vi kan sikre plads til ungdoms- og subkultur, der ikke trives godt i traditionelle rammer. Ved forhandlingsbordet vil SF fastholde fokus på behovet for en politisk løsning her og nu.

Og jo, SF's samlede ønskeliste til budgettet er naturligvis længere end det. Vi vil gerne bevare de forebyggende hjemmebesøg i hjemmeplejen, vi ønsker en mere reel regulering af specialområdet, flere og bedre kulturhuse på Nørrebro og en tilbagerulning af enkelte besparelser på den kollektive trafik. Men i forhandlingerne tager vi ét skridt af gangen, det vigtigste først.

Jeg vil gerne slutte af med et par bemærkninger om den parlamentariske situation her i Borgerrepræsentationen forud for forhandlingerne. Fordi hvis man skal sige det på en pæn måde, så er vi i SF jo meget ombejlet for tiden. På den ene side inviterer Enhedslisten os til at bryde kommunernes økonomiaftale med regeringen, som SF jo altså stemte imod, og bruge løs af anlægsmidlerne.

På den anden side inviterer Borgmester Martin Geertsen til en snak om skolerne økonomi over en kop kaffe, samtidig med at han har skattelettelser øverst på ønskelisten og vil sætte hårdt mod hårdt i budgetforhandlingerne vel at mærke.

Men må jeg komme med et forslag her fra talerstolen. Hvis nu borgmester Mikkel Warming og borgmester Martin Geertsen nu satte sig ned og drak en kop kaffe eller en øl, alt efter hvad de foretrækker, i stedet for at bejle til os, så kunne borgmester Mikkel Warming jo forsøge at overtale borgmester Martin Geertsen til at lave noget seriøs socialistisk politik i København, noget med at bruge anlægsmidlerne og lave selvstyrende ungdomshuse. Så skal jeg garantere for, at SF vil glæde sig til at blive præsenteret for resultatet af de forhandlinger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

Men mens vi venter på de to borgmestre, så kan man som SF' er jo spørge sig selv, hvor meget reelt indhold, der egentlig er i bejlerierne. For i al beskedenhed jeg plejer godt at vide, hvordan det føles at være ombejlet, og jeg må ærligt indrømme, at denne her gang føles det sgu ikke rigtigt. Faktisk, så minder det om at blive beskudt fra alle fronter.

SF har valgt at tage ansvar og rydde op efter andre. I det kommende budget er det en tung byrde, og derfor kan jeg lige så godt sige det med det sammen, SF kæmper ikke én eneste kamp for de partier, der gør byrden tungere at bære, ikke en eneste.

Helt til slut skal jeg gentage, at SF har tænkt sig at være de ansattes, forældrenes og elevernes forlængede arm ved forhandlingsbordet i de kommende budgetforhandlinger. At vi vil arbejde for flere hænder i daginstitutioner, for at bevare det lokale miljøarbejde og for en politisk løsning om flere ungdomshuse i København.

Men jeg skal også igen understrege, som jeg kort før har nævnt, at SF altså har en smertegrænse i forhold til skoler og daginstitutioners budgetter i de kommende forhandlinger. I en svær budgetsituation går SF efter at opnå det bedst mulige resultat.

Men hvis ikke det lykkes os at hive konkrete forbedringer hjem til forældre og ansatte, så ser SF sig altså ikke forpligtet til at bære en byrde, som ingen andre partier i Borgerrepræsentationen vil røre med en ildtang.

Så er det sagt, og med de ord så ser jeg frem til de kommende forhandlinger.

Tak for ordet.

Borgmester Mikkel Warming: Nej, jeg vil ikke kommentere det sidste indlæg.

Vores by er mangfoldig og kompleks, den er værd at bo i, den er værd at leve i, den er værd at tro på, og den er værd at kæmpe for.

Lad mig lægge ud med et lille dyk ned i min kalender. På lørdag den 1. september 2007 er for mig på mange måder en lille rejse rundt i vor bys meget forskellige sider, et billede af siderne, både de der lyser klart, de, der normalt ligger i skyggen, dem man taler om, og dem, det er bedst ikke at nævne.

Og så startede dagen oven i købet ikke engang i København, men i Odense til Rådet For Socialt Udsattes brugerbazar, hvor en række organisationer for udsatte, og ikke mindst de udsatte selv, var til stede. Der var mange repræsentanter, og der var rigtig mange københavnere, for midt i al rigdommen er vores by også hjemsted for fattigdom, for nød, for mennesker, der lever på kanten af enhver rimelighed. Derfor har vi en næsten forbandet pligt til at støtte dem, der ikke kan selv, give mund og mæle til de stumme og hjælpe de halte med at gå.

Dagen fortsatte i København ved Mjølnerparkens 20-års-jubilæum, hvor mange glade mennesker, ikke mindst et hav af børn, var samlet. Glæden og festen viste, at når man faktisk bor og lever et sted, så er virkeligheden en ganske anden end det billede af rå ghetto, hvor knivstik, påsatte brande og overfald sker hver dag, som udenforstående nemt kan få af medier og fordomme.

Men det viser også, at tingene ikke sker af sig selv, det sker kun, når der handles, når der træffes politiske valg, politiske beslutninger, så kommer man videre.

Senere samme dag var der demonstration i anledning af halvåret for rydningen af Ungdomshuset på Jagtvej. I den tusindtallige demonstration, der også kom forbi dette hus, var der enorm energi, et enormt engagement, som kunne bruges til så mange andre konstruktive og spændende ting i byen. Som

blev brugt konstruktivt indtil for et halvt år siden, energi og engagement, som indtil for et halvt år siden gav byen en sprudlende alternativ scene, folkekøkken, teater, cirkus og rammer for en masse til at udvikle sig og byen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

I demonstrationen var der også vrede og frustration over de handlinger og mangel på handlinger, som betød, at Ungdomshuset er væk. En vrede og frustration, som desværre gik helt amok senere på aftenen og skabte de helt uacceptable scener på Nørrebro, vi har set.

Læren fra i lørdags er i virkeligheden meget simpel. Det centrale er at have vilje og mod til at handle, til at forandre tingene. Intet kommer af sig selv, og ingen problemer løses ved at lade stå til.

Politik er at ville, sagde Oluf Palme, men først når man handler, sker der noget, må tilføjelsen være i dag. Enhedslisten vil ikke lade stå til. Vi vil ikke lade stå til, vi vil ikke vente på at nogen andre gør noget. Vi vil ikke se udsatte medborgere blive glemt i de store partiers kamp om middelklassestemmerne.

Vi vil ikke lade byens børn blive gidsler i en nedskæringsrunde på skoler og daginstitutioner.

Vi vil ikke lade tingene sejle, så det meste af en generation af byens børn og unge piskes ud på gaderne og ender med at bruge deres kræfter på at slå med politiet.

Vi vil forandringen, for byen står ikke stille, den udvikler sig kaotisk, uforudsigeligt, men når pengene bestemmer, forsvinder det uforudsigelige, og det kedelige og glatte træder ind, som havnefronten i alt for mange tilfælde er et eksempel på.

Uden politisk handling, uden for politisk vilje til at tæmme pengemagten forsvinder byens charme og mangfoldighed i kedsommelige efterligninger af andre store byer. Derfor skal man ikke bare bøje sig for bygherrernes ønske om hele tiden at bygge så meget som muligt hele tiden, heller ikke selv om man kalder det metropolzoner, lækker storby eller udvikling. Fordi mangfoldigheden og uforudsigeligheden handler også om at turde holde fast i byens udtryk, byens sjæl.

Københavnerne er blevet rige, langt de fleste i hvert fald, og velfærdstoget drøner af sted, men ikke alle kom med på toget. Mange kom ikke engang frem til stationen, og vi har fattigdom i vores by.

Enlige fædre og mødre har ikke råd til at købe en vinterjakke til deres barn. Familier har ikke råd til at holde bare

én uges ferie i et sommerhus. Mange københavnere kan i de sidste dage på måneden ikke overskue, hvor pengene til mad, til husleje skal komme fra, et tandlægebesøg kan vælte budgettet.

Der er fattigdom, og det skal der mere fokus på. Derfor har Socialudvalget sat gang i den store fattigdomsundersøgelse, som kommer til december, for i en tid, hvor alt og alle, ikke mindst de store partier deler milde gaver ud og særligt til middelklassen, der bliver det en pligt for alle os, der kalder sig selv solidariske, at holde fast i, at vi har et ansvar for de udsatte, for de fattige. Vi kan jo se, hvordan de glemmes i de store partiers velfærdsudspil, ingen nævnt, ingen glemt.

Vi ser også en tendens til at byens deles op, til at de fattigste presses samme i bestemte dele af byen, og at middelklassen lukker sig om sig selv. Når der skal placeres væresteder, sundhedsrum og sociale institutioner, protesteres der som aldrig før.

Men har man ret til at fravælge de grimme, de der ikke tager bad hver dag, der drikker, som er anderledes, har man ret til det – ikke i vores by. Vi skal bryde barriererne, fordommene og forestillingerne, for vi vil den solidariske by.

Vi skal tage et ansvar, særligt for dem der ikke kan selv, mennesker med psykiske lidelser, handicap, der ikke er stærke nok til at råbe op selv, hjemløse, narkomaner og alkoholikere. Dem, der ikke kan sætte dagsordenen, dem, hvor medierne og journalisterne ikke kan spejle sig selv i deres problemer.

Når socialområdet skal spare over 100 mio. kr., ja, så betyder det voldsomme forringelser for de svageste i vores by. Uanset om det er narkomaner, hvis hverdag bliver mere stresset, fordi der er mindre tid til dem, om det er psykisk syge, der i bofællesskaber får ringere pleje og omsorg, eller de handicappede, hvis hjemmepleje bliver ringere.

Eller det er de ansatte, der må opleve, at de igen skal sige farvel til kolleger, som skal løbe stærkere, fordi de skal løfte flere hænder, flere opgaver med færre hænder, og samtidig oplever, at hverdagen for dem, de skal have med at gøre, det handicappede barn, den hjemløse blive dårligere, fordi det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

ikke er muligt at give den hjælp, omsorg og støtte, der er nødvendig. Så breder afmagten sig, og det kan risikere at slå over i de helt uacceptable scener, vi har set på skjult kamera fra plejehjem og bosteder.

Det er det niveau, som truer, og det kan vi simpelthen ikke være bekendt, vi skal kunne se os selv i øjnene også næste år. Derfor skal de bevidstløse besparelser stoppes, og forholdene for de svageste løftes.

Vi vil også investere i byens børn, investere de nødvendige midler i at få de gode daginstitutioner og skoler, som alle indtil nu har snakket om. Det handler ikke mindst om, at der skal være hænder nok i hverdagen, som SF's skoleordfører skrev i et læserbrev her for nylig, på skoler og i børnehaverne.

Bygningerne skal være i orden, og der skal være bedre mad, der skal være rum og plads til en god opvækst for alle børn, også dem der ikke kommer fra de pæne middelklassehjem.

Når man vil mangfoldigheden i byen, så kræver det blandt mange andre ting ét selvstyrende ungdomshus, vi er ikke så ambitiøse som SF på det her punkt, ét i første omgang er nok for os, det behøver ikke være i alle bydele.

Fordi mens Ungdomshuset på Jagtvej eksisterede, så var det måske det fredeligste spillested i byen, også jf. overborgmesterens tale om problemerne i Indre By. De problemer med vold og stoffer, som politiet oplever andre steder, eksisterede stort set ikke på Jagtvej. Så længe de unge selv fik lov at styre deres sted, så blev energien brugt på at øve musik, arrangere koncerter, folkekøkkener, cirkus, T-shirt-trykkeri og meget meget mere. Og Huset var populært langt ud over den bz-bevægelse, der i sin tid fik huset overdraget.

Og som by fik vi musik og oplevelser, som vi ellers ikke ville få af den markedsstyrede oplevelsesøkonomi, tror jeg oven i købet er udtrykket for øjeblikket, som andre er så begejstrede for. Det etablerede kulturliv fik selvstændige og dygtige musikere, arrangører, og lydfolk.

Derfor har vi brug for et nyt ungdomshus, også fordi vi ser en ny generation af børn og unge på gaderne. Vi ser grøfterne mellem byens styre og mange unge graves dybere og dybere. Overborgmesteren er ved at genskabe de kløfter, som eksisterede under hendes forgænger, Egon Weidekamp. Det er ikke noget at stræbe efter, den tid vil vi ikke tilbage til. Vi vil ikke stiltiende se på, mens en ny generation af børn og unge kommer i direkte kamp mod byens styre.

Men det kræver, at ingen smider deres ansvar fra sig. Alle har et ansvar for deres handlinger, hver enkelt aktivist har et ansvar for det, han eller hun gør, hver enkelt politimand har et ansvar for det, han eller hun gør. Men det største ansvar ligger hos politikere, der har skabt problemerne og tage ansvar for at løse dem.

Og selvfølgelig kan det lade sig gøre at etablere et ungdomshus, hvis man vil. Hvis aktiviteterne har et kommunalt formål, som f.eks. ungdomsaktiviteter har, så kan kommunen sagtens etablere et selvstyrende ungdomshus. Fordi det er aktiviteter, der ligger inden for et kommunalt formål. Når det er det, kunne man f.eks. sælge en bygning uden udbud, som der på et tidspunkt var tale om, så kan man sælge en bygning til en reduceret pris. f.eks. en krone til en fond, hvis det er det, man vil, hvis man har viljen til at løse problemerne.

De ansatte i kommunen er byens ryggrad, og de ansatte er nøglen til at skabe bedre vilkår i folkeskolen, på bibliotekerne, for de udsatte. Jeg har ikke mødt nogen ansatte, uanset om det har været herberger, væresteder, daginstitutioner, skoler plejehjem, uanset hvor man bevæger sig i byen, der har villet

handicappede, plejehjem, skoler, børnehaver, der har villet mennesker det dårligt. Jeg har mødt en masse meget engagerede mennesker, der knokler bagdelen ud af bukserne under ofte helt urimelige vilkår.

Det er et politisk ansvar at sikre de offentligt ansatte arbejdsforhold, så deres faglighed og engagement kan komme til udtryk. Et ansvar i kommunerne, et ansvar ikke mindst i Folketinget, der uanset kvalitetsreformer og pakker og velfærd mig her og der stort set ikke bestiller end at dygne socialområ-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

det, ældreområdet til med nye regler og regulativer, med krav om dokumentation, kontrol og papirusseri, og vel at mærke uden at give en krone med. Men det er også et ansvar, der ligger i denne sal.

Vi vil investere i de ansatte, investere i et bedre arbejdsmiljø. Budgetforslaget viser det paradoks, som rigtig mange af de kommunalt ansatte oplever i øjeblikket ude på arbejdspladserne. Vi taler og taler om det vigtigste job i byen, og der er en stribe af gode og fornuftige forslag undervejs til at forbedre arbejdsmiljøet.

Men den årlige besparelsesrunde har også og igen sine konsekvenser for hverdagen ude omkring. Med løs hånd laves der grønthøsterbesparelser, som betyder, at mange må sige farvel til gode kolleger, der ikke bliver erstattet, enten fordi de er skåret væk, fordi det ikke er til at få nogen ansat. Så skal man løbe stærkere, det giver mere sygefravær, mindre arbejds glæde, større risiko for at man søger væk.

Som arbejdsgiver er denne by medansvarlig for, om de ansatte bliver slidt ned. Hvis byens rygrad skal styrkes, så kan man ikke både blæse og have mel i munden, derfor skal vi lade de fine ord følges af handling, så man ude på arbejdspladserne oplever, at der faktisk investeres andet i de ansatte end ord. Og der løbes stærkt rundt omkring.

Budgetforhandlingerne skal give de ansatte et reelt løft i form af midler til efteruddannelse, kompetenceudvikling, midler til at kunne have vikardækning, mens man efteruddanner sig, så den barriere bliver overvundet. Midler til at investere i et bedre, som man selv bestemmer over ude på arbejdspladserne.

Og så kan vi ikke komme uden om at snakke om lønnen for en hel del af grupperne. Enhedslistens ordførere vil på mandag som sædvanlig grundigt gennemgå de forskellige politikområder. Så det jeg nu vil gøre, det er at snakke en lillebitte smule om socialområdet, som jeg også er ordfører for.

For der løbes også stærkt på socialområdet, ikke mindst fordi der bliver flere handicappede i vores by, flere handicappede, der skal have specialundervisning, flere handicappede børn, der skal have særlige tilbud og støtte i hverdagen, bl.a. fordi vi som sagt som samfund er bedre til at holde folk i live, bedre til at give støtte til, at mennesker kan få et ordentligt liv, bedre til at lave diagnoser, og det er jo grundlæggende rigtigt godt.

Men når budgetterne ikke følger med, fordi de ikke er reguleret efter antallet af handicappede, så bliver konsekvensen enten under eller forringelser for nogle af de svageste borgere i byen.

Blot et enkelt eksempel. Fra 2002 og frem til nu er antallet af registrerede mennesker med handicap i alderen 0-17 år steget fra ca. 760 til ca. 1730 personer.

Det valg, vi står i nu er meget, meget simpelt, enten tilføres særligt handicapområdet midler, eller også får det konsekvenser i form af forringelser for de handicappede i København. Det er et faktum, man er nødt til at forholde sig til, om man så hopper på tungen, råber og skriger for at benægte det, så er det sandt.

Det ansvar, der ligger i at forholde sig til det faktum, der er flere handicappede, hvis der ikke kommer flere midler, så får de ringere vilkår, det kan man ikke løbe fra. Hvis man ikke kan forstå den simple matematik, så giver jeg gerne en kugleramme.

På trods af, at forsamlingen sidste år afsatte en sum penge til at bygge flere boliger til handicappede og psykisk syge, så er behovet der endnu. Ikke mindst fordi standarden på de boliger, vi har ikke er noget at råbe hurra for. Der er ofte tale om 12-15 m² værelser, hvor 3-4 mennesker skal deles om et bad og et toilet, det er ikke værdigt i Danmark anno 2007. Det må ikke glemmes i jagten på billige boliger til almindelige mennesker.

I det seneste år har Socialudvalget arbejdet hårdt, og man har arbejdet hårdt ude på socialcentre for at få et bedre samarbejde med alle de, der har børn i deres varetægt, om at være på vagt, om at forebygge, om at underrette. Der er oprettet tværgående teams, der er lavet handlevejledninger til de københavnske institutioner. 25 skoler i belastede områder har fået tilknyttet en socialrådgiver, som hjælper lærerne med at give elever med svære problemer den rigtige hjælp, og det virker. Soci-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

alcentrene får i dag langt flere underretninger end tidligere, 55 pct. flere underretninger i dag i Valby end sidste år.

Men når der kommer flere underretninger og flere børn, der skal handles på, jamen så koster det faktisk også nogle penge, for ellers er det ikke sikkert, hvis der ikke følger nogen penge med, at byen kan give udsatte børn og unge det bedst mulige tilbud, den bedste hjælp og støtte, og det vil næsten ikke være til at bære.

Vi er så rig en by, at vi skal kunne give de allersvageste et løft denne gang, hvis vi skal kunne se os selv i øjnene.

Mange taler om det grønne, om miljøet, og det er med god grund, hvor isen i Arktis smelter hurtigere end tidligere antaget, og hvor klimaforandringer bliver virkelighed over hele kloden.

I vores by er vi selvfølgelig en del af vores ene fælles verden, og derfor har vi også et ansvar for at få nedbragt energiforbruget, få renere luft og leve grønnere.

Det er først og fremmest den københavnske trafik, vi skal kigge på, som er en enorm energisluger, en enorm forurener. Vi prioriterer først og fremmest at forbedre cyklisternes forhold, mange cykelstier er fyldt op, og veje uden cykelstier er ofte meget besværlige og farlige at cykle på, og de mest befærdede cykelstier skal udvides.

Vi ved udmærket, hvor de er, vi kender dem om morgenen, det er der, hvor man holder i prop ofte endnu længere, end bilerne gør. Og cyklen er det transportmiddel, som flest københavnere bruger hver dag. Tænk hvis vi brugte den milliard, som

flertallet har sat af til at lave parkeringspladser, til at forbedre forholdene for cyklisterne. Ikke mindst i en situation, hvor man ikke kan få bygget parkeringspladserne længere, fordi byggepriserne er eksploderet.

Derfor til Socialdemokraterne, hold nu op med at skælde ud over noget, ingen på Rådhuset kan gøre for, drop de dyre p-pladser, brug de afsatte midler til cykelstierne og cyklisterne sammen med os andre.

Og en lille personlig bemærkning derudover. Jeg hørte både den socialdemokratiske ordfører og overborgmesteren sammenligne det, at nogle byggepriser er steget i Teknik & Miljø og i Kultur & Fritid i øvrigt også i en situation, hvor alle ved, at byggemarkedet er gået højt op, med situationen i børne- og ungdomsforvaltningen, hvor der er tale om driftsmæssigt rod og underskud. Det er ikke en anstændig sammenligning, det er ikke en saglig sammenligning, og I kan gøre det meget bedre.

I forlængelse af kommunalreformen har mange kommuner valgt at lukke biblioteker under dække af, at det giver borgerne et bedre tilbud, selv om det selvfølgelig handler om at spare penge. Det er tanker, som også har været præsenteret i København, men vistnok foreløbig er lagt på hylden, tror jeg nok.

Vi ønsker at gå imod denne visionsløse strøm, der skal udarbejdes en flerårig plan, der satser på renoveringer af nedslidte biblioteker, nybyggerier og et væsentligt stærkere materialetilbud.

Ligesom der skal gives mulighed for et væsentlig øget engagement i lokalområderne med såvel andre kommunale institutioner som med lokale netværks- og arrangementsgrupper.

Og nu vender jeg lidt tilbage til børnene igen, for der har allerede været holdt en del selvrosende taler om forliget for skoler og daginstitutioner. Vi er ikke principielt imod sammenlægninger af små skoler og daginstitutioner, nogle

københavnske skoler er så små, at det giver meget god mening, hvis man ud fra en pædagogisk og faglig indgangsvinkel lægger dem sammen. Eleverne kan få flere valgfag, og det sociale miljø kan blive større. Det samme gør sig gældende med en lang række daginstitutioner.

Men det bliver ikke pædagogik og hensynet til eleverne, der kommer i centrum det næste år. Aftalen betyder nemlig, at partierne binder sig til at spare 120 mio. kr. på næste års budgetter for skolerne og institutionerne stigende til næsten 800 mio. kr. over 4 år.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

Sparekravet lægger gift ud for sammenlægningerne, det vil betyde markant dårligere vilkår for både børn, pædagoger og lærere. Og det er altså heller ikke, fordi forligspartierne har gjort noget særligt for at fortælle københavnere, at der var en sparedele af forliget her.

Københavns skoler og daginstitutioner har haft problemer nok, budgetterne er i mange år blevet beskåret. Nu bruger forligspartierne igen som undskyldning for forringelserne, at økonomien på børne- og ungdomsområdet er noget rod.

Vi er enige i, at der skal ryddes op i forvaltningen, det har man altså også været i gang med nogen tid. Børne- og Ungdomsforvaltningens økonomi har længe været rodet, og flertallet bruger det som undskyldning nu.

Ansvar for rodet er også Enhedslistens. Den tidligere skoleborgmester fra Enhedslisten Per Brenggaard har taget sin del af ansvaret, men de andre partier på Rådhuset bærer også et ganske betydeligt ansvar, for de, eller I, skulle jeg måske sige, valgte at se bort fra de mange advarsler, også fra den daværende borgmester, om det fuldstændig tåbelige i at lægge al lønanvisning i ud på skolerne.

Og man ignorerede også den tidligere borgmesters gentagne advarsler om ufinansierede udgifter til børn med handicap, specialundervisningen. Enhedslisten har tidligere sagt, at vi gerne vil være med til at rydde op i forvaltningens økonomiske rod, og det har vi også været. Underskuddene fra 2004, 2005 og 2006 er væk, enten lånefinansieret eller eftergivet også med vores stemmer.

I dag står forligspartierne med nye besparelser, som I altså selv snart må til at tage ansvaret for, vi vil ikke længere finde os i at være jeres syndebug for forringelser.

De eneste, der helt sikkert ikke har ansvaret for noget som helst i den her sammenhæng, det er de københavnske børn. Men med de besparelser, der er lagt op til, er det dem, der kommer til at betale prisen, og det vil vi ikke være med til.

Det er på mange måder absurd, at vi som by står med et budget, der ikke peger fremad, et budget, som, hvis det blev vedtaget nu uden ændringer, ville betyde markante forringelser for byens børn, for københavnere, dårligere forhold for de ansatte, for byen er rig. Pengene vælter ind i kommunekassen, 1,6 mia. er der til rådighed i budgetforhandlingerne, før man begynder at tænke på at lave prioriteringsrumsbesparelser.

Vort samfund er rigt, aldrig har så mange haft så mange penge til privatforbrug. Og derfor er det næsten ubærligt, hvis nedskæringer bliver virkeligheden for byens borgere.

Regeringen lægger grænser, ja snævre grænser for, hvad kommunerne kan bruge. Vækstloftet betyder, at der kan bruges ca. 250 mio. kr. på service i København næste år. Det betyder nedskæringer og forringelser på centrale områder. Men vi skal jo, hørte jeg SF sige f.eks., og for de andre var det jo nærmest en integreret del i talerne, så de sagde det ikke. Hvorfor det?

Hvem kan forestille sig en regering, der vil gå til valg på at bruge flere milliarder end Socialdemokraterne på velfærd, vil gribe ind over for København, hvis vi bruger pengene på de handicappede, hvis vi undgår nedskæringer på børnehaverne eller giver de ældre mulighed for et, bad når de gerne vil. Det erindrings jeg en statsminister, der var meget obs på, om jeg så må sige. Jeg kan ikke, for hvis de gør det, så fortæller de også, hvem der har ansvaret for forringelserne.

Lad mig sige det, som det er, til alle dem, som taler om at være ansvarlige over for regeringens økonomiske rammer, vi tager ansvar over for københavnere, der har valgt os. Vi står til ansvar, men ikke over for Thor Pedersen, vi er ikke valgt for at tjene ham.

Man kan ikke skyde sit eget ansvar for forringelser og nedskæringer fra sig ved at henvise til regeringen, for selv om ordren er underskrevet andetsteds, så gør de, der gennemfører nedskæringer, sig til Thor Pedersens håndlangere og har dermed også et ansvar.

Enhedslisten går ind i forhandlingerne om næste års budget med et åbent sind. Der er så store udfordringer for byens børn, for de svageste, for en by, hvor vi igen kan leve sammen, at vi vil snakke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

med hvem som helst om hvad som helst, for at løse de udfordringer. Ikke mindst for at vi som by igen kan se os selv i øjnene.

Vi tror på at tingene kan forandres, byen er skabt af mennesker, mennesker kan lave den om, drømme kan blive virkelige. Det er et spørgsmål om vilje, det er et spørgsmål om mod, det er et spørgsmål om solidaritet.

Borgmester Mogens Lønborg: Det går ufattelig godt, sådan sagde tidligere statsminister Poul Schlüter som bekendt tilbage i 80'erne. Jeg kunne have lyst til at sige det samme her i dag, og det gælder sådan set ikke kun København, det gælder faktisk hele Danmarks. Jeg synes også, at talerne indtil nu har bekræftet det også fra Enhedslisten, har vi hørt, hvor godt det går, og alle har velstand.

Vi har også hørt, at pengene fosser ind i kommunekassen. Det vil jeg vende tilbage til, for der er altså ingen automatik i det, det bestemmer vi altså, hvor mange der skal fosse ind i kassen. Det er der måske nogen, der har glemt.

Man skulle måske også sige, at især går det godt i det civile København, altså det der ligger uden for det offentlige, altså uden for det kommunale, fordi vi i det kommunale jo hører om underskud på underskud på underskud, milliardunderskud senest i en anden forvaltning osv. Det tema vender jeg i øvrigt tilbage til lige om lidt.

Men det er klart, at når det går godt, så er det jo, fordi erhvervslivet tordner derudad, det skaber fremgang, det skaber velstand. Ja, jeg har egentlig også lyst til at sige, det skaber velfærd. Det er erhvervslivet, som skaber velfærd.

Så når FOA f.eks. går ud med store bannere og siger, slip velfærden løs, så er det måske erhvervslivets udvikling, man har i tankerne, det er det nok næppe. Men ordet velfærd er altså ikke kun noget, der vedrører det offentlige, velfærd er altså først og fremmest noget, der skabes ude i det civile liv.

Men forudsætningen for, at vi har en sådan velstandsudvikling, og nu tænker jeg specielt på København, det er der mange forudsætninger for. En af dem er, at vi har et godt og effektivt trafiksystem, trafik, transport er jo noget godt, noget vi er nødt til, og jo mere effektivt et transportsystem, vi har, jo større velstand er der i København, og jo større mulighed er der også for, at pengene fosser ind i kommunekassen til de mange politikere, som er parate til at bruge løs af dem.

Derfor bliver vi også nødt til, når vi taler trafik, at sørge for ikke at lave begrænsninger, men skabe muligheder. Den kollektive trafik skal udbygges, det kan ikke gå stærkt nok, i alt for mange år har vi ventet på metroen, vi skal have fuld turbo på.

Vi skal også have fuld turbo på havnetunnelprojektet. I den forbindelse vil jeg meget gerne understrege, at når vi snakker Nordhavnsvejen, så bliver vi nødt til, før en endelig beslutning træffes om linjeføringen af Nordhavnsvej at tænke det ind i forhold til en havnetunnelløsning og med andre ord, at der samtidig bliver truffet beslutninger om en havnetunnelløsning. Det er klart, at der er vi i en situation, hvor vi i den grad skal have staten med, men staten er jo også allerede med i Nordhavnsvejsprojektet.

Servicebusser er vi heldigvis godt i gang med, jeg skal hilse og sige fra de ældre, som har været på borgermøder hele foråret, at det er et megaønske hos de ældre, der var ikke et af de velbesøgte borgermøder, vi havde i foråret, hvor ikke servicebusser kom frem som et meget, meget stort ønske. Så der er vi altså parate til at være med til yderligere at udbygge vores servicebusser i København.

Når vi siger trafik, så siger vi også parkering. Der er det jo så kommet frem på det seneste, at de her parkeringsanlæg er langt dyrere, end man havde regnet med. Det er der jo så meget, der i øvrigt er, det er også grundpriserne, når man f.eks. gør opmærksom på, man gerne vil bygge billige boliger, så stiger priserne også, det kan man sådan set ikke styre, hvor meget kontrol man end har lyst til at have. Sådan kan man måske heller ikke helt som borgmester i teknik- og miljøforvaltningen have styr på, hvordan priserne udvikler sig for at bygge sådan nogle parkeringsanlæg.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

Men de er dyre, og derfor må vi jo først og fremmest høste de lavthængende frugter, og det er jo i gadeplan og udnytte gadeplanet meget, meget bedre. Det handler om skråparkering. Jeg skal kun beklage, at det er nu over et år siden, vi her i salen drøftede det, og det blev udvalgshenvist, og der har altså siddet nogle mennesker i nu over et år og arbejdet på at finde ud af, hvor mange skråparkeringspladser, der er mulige. Jeg har fået at vide, at der går et par måneder endnu, jeg synes ikke, det er specielt hurtigt, men det kan være, det er svært, jeg ved det ikke. Jeg glæder mig i hvert fald til, at vi snart har et grundlag for at træffe beslutning om den slags ting.

Jeg mener også, vi skal tænke kreativt, vi skal tænke i retning af også at få natpladser, der er institutioner i de forskellige brokvarterer, skoler m.v., som har områder, hvor der ikke er nogen om natten, så hvorfor ikke lade beboerne få mulighed for at sætte deres bil i nattetimerne, og om morgen skal man alligevel bruge den for at køre på arbejde.

Med hensyn til boliger, jeg nævnte det lige før med de her billige boliger. Jeg tror, vi alle sammen her godt kan lide, at noget er billigt, det gælder også boliger. Men vi er ikke indstillet på, at vi skal lave en megafortætning i København. Det er lige præcis det ord, overborgmesteren gang på gang har brugt, hvad enten det er billige boliger, eller det er højhusbyggeri, så skal vi have en fortætning.

Man skal i hvert fald gøre sig klart, at det har nogle store trafikale omkostninger, vi skal også gøre os klart, at det betyder, at grønne områder skal omdannes til beton. Det er altså ikke konservativ politik at omdanne grønne områder i byen til beton. Vi har brug for grønne områder, vi har faktisk brug for flere grønne områder, end vi allerede har.

Det skal være sundt at leve i en by, der skal være mulighed for udfoldelse, motion, idræt, sundhed skal i højsædet, og det gør vi ikke ved at plastre det hele til med beton.

Vi har en vision om at København også skal være idrættens hovedstad, og idræt det er jo bredt, det er jo foreningsidrætten, men det er jo også idræt, når man går ud og tager sig en løbetur. Det skal der altså også være grønne muligheder for her i vores by.

Når det gælder miljøområdet, så kan det ikke gå stærkt nok med at få etableret en miljøzone, det ved jeg godt, det er ikke noget, vi sådan her alene i denne sal kan beslutte.

Så bliver jeg også nødt til lige at knytte et par bemærkninger til det, vi har været vidne til i den forgangne weekend ude på Nørrebro. Det er da måske rigtigt, som overborgmesteren sagde, at kun Enhedslisten er af den opfattelse, at de unge ikke fremmer deres sag ved den voldsanvendelse.

Jeg bliver altså bare nødt til også at sige, at de partier, der i meget, meget lang tid har valgt dialogen med de unge, og det rækker jo ind over SF, til Socialdemokratiet og til De Radikale, også i lang, lang tid, efter at vi havde set Nørrebro brænde, så havde man dialogen med dem.

Man prøvede, og jeg vil virkelig sige, overborgmesteren prøvede ihærdigt, der blev holdt mange møder, der blev virkelig brugt meget tid på at hjælpe disse unge voldelige kriminelle til at finde et hus, fordi man derved måske håbede på, at så ville de arte sig.

Det er nok ikke vejen frem over for den slags, ligesom det i øvrigt heller ikke i en børneopdragelse altid er smart bare at give efter, når nogle børn plager for at få deres vilje. Desværre er det altså så sådan, at når man anlægger den linje, så bliver der ikke fred, og derfor har de partier med overborgmesteren i spidsen et kæmpeansvar, medansvar. Ikke det primære ansvar, det har de unge selv, men har et kæmpemedansvar for, hvad vi så her i weekenden.

Hvis vi kigger indad i den kommunale virksomhed, så er der blevet sagt meget om afbureaukratisering og regelforenkling og den slags ting, og alt det er vi i Det Konservative Folkeparti med på. Jeg vil godt specielt omkring ordet afbureaukratisering sige, at nu mener man vel ikke, at al bureaukrati skal fjernes, fordi så har vi jo markedet, altså alternativet til bureaukrati det er jo markedet.

Men det er positivt, at man vil fjerne noget af bureaukratiet for at få nogle markedslignende mekanismer ind, vi har jo allerede fået en efterspørgselsstyret model til budgetlægningen. Vi sidder og diskuterer så, hvor ægte den afdækker efterspørgslen, men det er et markedslignende element, vi har fået ind.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

Jeg vil i den forbindelse, når vi nu alle i salen her, er enige om at fjerne regler, jeg går også ud fra, at det gælder regler f.eks. om, hvordan institutionerne skal annoncere efter arbejdskraft, som vi havde forleden i Økonomiudvalget. Altså den slags regler tror jeg ude omkring i institutionerne, man er godt hamrende træt af.

Vi skal passe på, vi ikke med den ene hånd siger, nu skal vi gå ud og fjerne jeres regler, og så med den anden hånd så kommer vi med nye regler, med nye krav og nye politikker til vores institutioner. Den helt afgørende drivkraft for os mennesker, nej, ikke den eneste, men den afgørende drivkraft det er faktisk, at man kan se resultater af sin indsats. Hvis man også kan sammenligne resultaterne af sin egen indsats med andre, altså det man også kalder konkurrence, så viser det sig gang på gang, at det er en effektiv drivkraft.

Så slip konkurrencen løs, i det omfang vi overhovedet kan, lad være at være bange for den, den flytter rigtig meget. Og så kan vi med den som løftestang virkelig få afbureaukratiseret vores kommune.

Et af de største problemer, vi har, det er velkendt, det gælder for hele Danmark, det er arbejdskraften, vi har svært ved at rekruttere den, og derfor er det godt, at vi er fælles om at sige, at vi skal have en attraktiv arbejdsplads.

Jeg er meget glad for at vi sidste år i sundheds- og omsorgsforvaltningen for alvor fik taget hul på det her ved at få midler til at sætte en stor indsats ind for at kompetenceudvikle vores medarbejdere, den såkaldte klippekortmodel.

Jeg vil møde op til budgetforhandlingerne med et ønske om, at den model, den tankegang også bliver udbredt til de øvrige forvaltninger.

Jeg ser rigtig meget, at vi får en eller anden form for automatik ind, sådan en eller anden procent-sats, så for hver hundrede kroner, man betaler i løn, ja så man jo lige huske på, at det koster altså også at vedligeholde denne arbejdskraft, og så lægger man nogle penge over i en pulje.

Når vi siger medarbejdere, så bør vi mindst lige så meget sige ledelse, det bør være for budgetforhandlingerne, vi nu står overfor at skulle i gang med, være et afgørende tema, at vi får styrket ledelsesudviklingen i Københavns Kommune. Vi ser gang på gang, hvor meget der er at hente, hvis man har en dygtig leder, hvad enten det er en skole, en daginstitution eller på et plejehjem. Derfor bliver vi nødt til ikke bare sådan småtteriagtigt at sende nogle folk på et par dages kursus, men mere grundlæggende sikre en opgradering af deres ledelsesmæssige kompetencer.

Det emne, som bør være det mest afgørende for det budget, vi kender med, ja, det er helt klart ældreområdet. Vi har i en række år nu i Københavns Kommune haft fokus på børnene, jeg tror helt tilbage i 2002, lancerede daværende familie- og arbejdsmarkedsborgmester Bo Asmus Kjeldgaard Børneplanen. Den var dyr, den var rigtig dyr, den var også for dyr, fordi man forbyggede sig, men den var sådan set god ved det, at man fik skabt pasningsgaranti for vores børn.

Så lancerede man for skolebørnene faglighed for alle. Det gjorde man måske lidt tidligt, man var ikke klar over, hvad der lå neden under overfladen af rod og elendighed, men selve planen er jo fremragende.

Nu er turen kommet til de ældre. Når man ser på, hvordan man er nidkær i udmålingen af ydelser til de ældre, man visiterer, ja næsten kropsvisiterer de ældre for at finde ud af, om de har behov for et eller andet. Sammenlignet med andre områder i kommunen, så må jeg nok sige, det er der, hvor man udmåler ydelserne allermost knapt og stramt. Vi kan ikke være det bekendt, ældrebefolkningen beder os inderligt om nu at sørge for, at der bliver ordnede forhold.

Vi ser også på landsplan, det er en national dagsorden, alle taler om det, ja SF på Christiansborg taler om det. Det er på linje med skoleområdet og miljøområdet. Den der sådan ligestilling fornemmede jeg i øvrigt ikke helt i SF's budgetordførertale her i dag, der synes jeg nok, at skoleområdet fik en betydelig overvægt i forhold til ældre. Men det kan jo være, det ændrer sig, når vi sidder ved forhandlingsbordet. Det vil jeg meget se frem til.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

I den skriftlige tale kan I se nærmere på de mange forskellige områder, som vi konservative vi vil fokusere på omkring ældreområdet. Afgørende er, at der skal flere hænder til at kunne give mere tid til de ældre, på plejehjemmene især efter kl. 15, natten starter kl. 15, siger man på plejehjemmene. Tid til at følge de ældre ud på gaden. I fængslerne siger de ældre, der kan man komme på gårdtur en gang hver dag, her på plejehjemmet måske en gang hver anden uge. Det kan vi ikke være bekendt, der skal flere hænder.

De ensomme har måske ikke brug for praktisk hjælp, har måske ikke brug for personlig pleje, men har brug for noget omsorg, ægte omsorg, noget tid til at sidde og snakke, for har man ikke et menneske at snakke med, så kan en dag blive lang og en uge blive endnu længere og en måned blive endnu længere.

Så der vil vi også sætte ind, når vi skal forhandle budget.

Så har vi nogle særlige udfordringer på hjemmesygeplejeområdet, hvor vi, når vi sammenligner med de andre 6, så ligger vi langt, langt under, der må vi nok konstatere i øvrigt med reference til Anne Vang, ser det ud til, at nogle steder har vi måske budgetteret urealistisk lavt, det har vi på hjemmesygeplejen, det er der ingen tvivl om.

Så må jeg sige omkring demografertilpasningen. Vi fik for nogle år siden en fantastisk god budgetmodel baseret på demografi, en model som gør, at vi hvert eneste år er sikre på, at vi ikke kommer til at budgettere for mange eller for få penge, for den følger efterspørgslen.

Nu er det jo ikke sådan altid, at efterspørgslen er lig med demografiudviklingen, det forudsætter i hvert fald en alt anden lige-betragtning. Det gælder mange steder, og derfor er det også udmærket at bruge demografien som indikator på efterspørgselsudviklingen.

På handicapområdet viser det sig jo, at den model skal justeres, fordi der desværre bliver flere børn, der fødes med handicap. Det er jo så ikke kun i børne- og ungdomsforvaltningen, vi skal justere, det er også videre i socialforvaltningen, at vi skal have en justering. Hvordan vi så gør det, det er svært, det ved jeg godt, fordi det skal være ud fra nogle objektive kriterier, men vi er meget, meget indstillet på at gå til forhandlingerne med henblik på at finde en model, fordi vi ellers vil forringe forholdene.

Fra Det Konservative Folkeparti skal der ikke herske nogen tvivl om, at forringe forholdene for en befolkningsgruppe som de handicappede, det står altså ikke på vores partiprogram, tværtimod det er en gruppe, som vi allerhelst skulle forbedre forholdene for. Så vi bliver nødt til at kigge på den demografimodel.

Det er også klart, hvis vi ser på ældreområdet. Demografimodellens hele intention var jo, eller budgetmodellen, hele intentionen var jo at sikre, at der ikke sker serviceændringer opad eller nedad så at sige bag om ryggen på os politikere. Der ligger implicit en præmis, der hedder, serviceniveauet skal være uændret, men det bliver det ikke, hvis man lader en demografertilpasning slå igennem hundrede procent det år, vi ser f.eks. et fald i antallet af ældre. Det bliver man nødt til at være opmærksom på. Vi bliver nødt til at vide, at hvis ikke vi indfaser det over et års tid, men lader det slå igennem med det samme, så er det serviceforringelser.

Så kan man måske have den forhandlingstaktiske holdning, nå jamen så kan de jo sidde og kæmpe tilbage, fra det udgangspunkt at vi er startet med at forringe forholdene for de ældre. Så kan man måske servere det som en sejr, at nu har man fået forbedret forholdene for de ældre.

Men det er jo en sær logik, at man først skal ud og forringe forholdene, og så når man frem måske til udgangspunktet. Nej, vi skal starte ved det udgangspunkt, der hedder, at vi skal lave en fornuftig tilpasning, indfasning, og så derfra skal vi naturligvis forbedre forholdene for de ældre.

Vi har her igennem længere tid i Sundheds- og Omsorgsudvalget arbejdet med en ældrepolitik, og jeg vil gerne kvittere for det fantastiske gode samarbejde, vi i udvalget har haft omkring det. Jeg er også glad for, at vi har haft så mange borgere involveret i den proces, og senest i torsdags havde vi et stor-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

møde oppe i festsalen, hvor vi havde en fuld festsal med rigtig mange af byens ældre, der var tropet op.

I den nye ældrepolitik fastholder vi fokus på, at de svageste ældre det er dem, vi skal sørge for får en ordentlig pleje og omsorg, det bliver der ikke sat spørgsmålstegn ved, der skal vi endda meget gerne give bedre forhold.

Men det nye er, at de mange aktive ældre, de skal også tænkes ind i ældrepolitik. Der er 55.000 i den her aldersgruppe, 65+ gruppen. 30.000 får ingen hjælp fra kommunen overhovedet, men derfor kan vi jo godt tænke dem ind i retning af, at der er et aktivt ældreliv i København. Det er afgørende, de vil, de kan, og når vi kigger fremad, så bliver de kommende generationer, der træder ind i den aldersgruppe måske endnu mere, har endnu mere behov for at være aktive.

På sundhedsområdet har vi jo i København en pionerstatus ved det, at vi er startet med nogle sundhedscentre, startet på Østerbro, berømt ud over det ganske land. Vi har fulgt op med andre sundhedscentre, og det bliver et klart ønske fra konservativ side ved budgetforhandlingerne, at vi skal fortsætte med udbygning af sundhedscentre. Det er jo først og fremmest kroniske patienter, vi på den måde hjælper, men vi kobler også, nogle steder mere end andre, det borgerrettede forebyggelsesarbejde ind i centrene.

Og så ser jeg også meget gerne, at vi begynder at tage fat på en debat om at lade sundhedscentre danne grundlag for at bygge egentlige sundhedshuse, kunne man kalde det, hvor man kobler flere sundhedsfaglige professioner sammen, læger, apotek, fysioterapi osv., så man i takt med, at man specialiserer sygehusene, får et sundhedstilbud nært ved borgerne, som rummer alle forskellige faggrupper i stedet for som i København har utroligt mange og alt for mange enmandspraksis på specialpraksisområdet. Men det er klart, det er ikke noget, vi alene i København kan træffe beslutning om.

Jeg mener også, sundhed skal tænkes ind i skolen, vi skal have højnet elevernes vidensniveau omkring egen krop og for den sags skyld også egen psyke. Jeg synes, det er tankevækkende, at mange, der går ud af gymnasiet ved mere om den græske oldtid end om sin egen krop. Det bliver vi nødt til at gøre op med, fordi hvis man ikke har en viden om sin krop, så passer man heller ikke godt nok på den. Jeg siger ikke, at fordi man har en viden, at man så gør det, men det er en nødvendig, men ikke tilstrækkelig forudsætning for, at man kan tage vare på sit eget liv, på sin egen sundhed. Det er, når alt kommer til alt og nok også den billigste sundhedsforebyggende indsats, at alle borgere tænker mere på deres sundhed, gør de ting, vi ved, der er de rigtige og lader være at gøre de ting, der ikke er sundhedsfremmende.

Om skolen vil jeg ikke sige så meget andet end, at vi er glade for de intentioner, der ligger i faglighed for alle. Vi synes, der er for lidt fokus på at skabe ro i klassen, det lyder lidt gammeldags, men hvad hjælper det med dygtige efteruddannede lærere, fine lokaler, hvor man ikke får astma og masser af undervisningsmateriale, hvis der er et inferno af ballade og ingen respekt for de voksne, der er til stede, for lærerne osv. Der bliver vi nødt til at sige, her har vi altså en opgave.

Jeg kunne have lyst til, om man hængte en lille decibelmåler op de i klasseværelserne, og så hver gang støjniveauet oversteg en vis grænse, så gav den en hyletone. Jeg tror, det ville ske ofte.

Så synes jeg i øvrigt også, vi bliver nødt til at gøre endnu mere ud af, alle her i salen snakker om mangfoldighed, hvor godt det er. Der er også en mangfoldighed, når det gælder vores børn og vores børns faglige niveau, at der er børn, der forlader skolen som funktionelle analfabeter.

Vi ved, at der er børn, der kommer ind i 1. klasse og kan læse bøger og kan lave matematik og alt muligt andet. Der er så stor en bredde, og vi har altså ikke været gode nok og er ikke gode nok til at give tilbud til alle, og herunder ikke mindst de bogligt stærkeste elever, de sidder mange af dem og keder sig halvt ihjel. I bedste fald keder de sig bare, falder i søvn, i værste fald laver de ballade, bliver adfærdsvanskelige og får i hvert fald ikke lært, at det er vigtigt, at hvis man gør en indsats, så kan man få et resultat.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

Det behøver de børn ikke i skolen, og det er måske noget af det allervigtigste, de skal have med sig fra skolen, det er at lære, at et resultat forudsætter en indsats. Det bliver nødt til at gøre helt anderledes ud af i vores folkeskole.

Når vi nu er ved børnene, så vil jeg også godt, jeg skal ikke trætte forsamlingen ret lang tid med forslaget, for I kender det alle sammen, jeg kigger op i logen her, hvor der sidder en og lytter interesseret med. Vi skal selvfølgelig sørge for at tilbyde forældre gratis halvdagspasning, det sparer rigtig meget på budgettet, meget mere end billige boliger, også meget mere end skattelettelser. Det er virkelig noget, der rykker, når man har 2 børn i daginstitutionsalderen, og man slipper for de der frygtelige girokort, der kommer ind, ja, det kan være, de kører over PBS, så mærker man det ikke så meget, men det giver rigtig meget råderum i økonomien. Det kan man så i den pågældende familie så selv disponere over. Vil man gå lidt ned i tid, eller vil man have det samme og så få nogle ferieoplevelser med sine børn, det er op til de enkelte familier.

At der så er en sidegevinst, der hedder, at kommunen sparer ufatteligt mange penge på det, det er så en helt anden ting, og nogle af de penge kunne man så bruge til at højne normeringerne i vores daginstitutioner, sådan at når børnene er der, så er der en bedre voksenormering, end der er i dag, det vil vi gerne være med til.

Så vil jeg godt sige næsten til allersidst, det er blevet sagt mange gange, at pengene fosser ind, og vi vælter os i penge osv.

Nu er det jo ikke en naturlov, at de skal fosse ind, for det er faktisk sådan, at når vi den 12. oktober, er det vist, eller er det den 11., beslutter budgettet, så beslutter vi også skatteprocenten. Men det er, som om, at det er en eller anden naturlov, som om det er Vorherre, der bestemmer, at den skal være 24 pct.

Der var måske en større ansvarlighed i den her forsamling, hvis man egentlig startede med at sige, hvad skal i egentlig bruge pengene til, hvad er behovet. Vi kan ikke bruge så mange penge til serviceforbedringer, en kvart milliard, ja, de er ret mange penge, skulle jeg hilse og sige, men selvfølgelig ikke i forhold til alle dem, der fosser ind, en kvart milliard i velfærdsforbedringer, og det siger jeg med tanke på Socialdemokratiets slogan ”velfærd frem for skattelettelser”, sådan ud fra den logik, at man ikke kan få begge ting.

Altså Københavns Kommune illustrerer med al mulig tydelighed, at det kan lade sig gøre, vi kan få velfærdsforbedringer for en kvart mia. kr., og så, kære forsamling, kan vi sætte skatten ned næste år med 1,0 pct. til 23,0 pct. Det giver et provenutab, og jeg er egentlig ked af at bruge det der ord, for så er det, som om vi allerede har forudsat, at pengene var inde, og så vi taber noget. Men altså mindre end det, man har regnet med i budgetforslaget, som det ligger, 700 mio. kr. mindre.

Jamen, kan vi så klare det? Jamen altså i den pulje der er til anlæg, den er 1,38, træk fra 700, men gå så ind og se, at der jo allerede i budgetforslaget er indlagt anlægspenge. Faktisk kan man jo læse, at der står 1,9 mia., og det er endda netto, idet man der har regnet ind værdien af Kløvermarken.

Så det man altså i budgetforslaget, som det ligger, har sat af til anlæg, det er 2,6 mia. kr., ja, I hørte rigtigt, 2,6 mia. kr. vil man skulle bruge på anlæg. Jamen er det ansvarlig politik, er det ansvarligt, er det ansvarligt over for skatteborgerne i København, er det ansvarligt over for de mange privatpersoner, som skal have en bygningshåndværker næste år, hvis kommunen kommer ind og køber alle bygningshåndværkere næste år.

Men er det også ansvarligt for Hillerøds kommunestyre, Nick Hækkerup, Britta Christensen, Erik Nielsen, alle de andre omegnskommuner, som sidder og har lidt svært ved at få budgetterne til at hænge sammen. De ved jo alle sammen godt, at de som medlemmer af KL står solidarisk om en aftale, der hedder, at 750 mio. kr., det er, hvad man i alt, i alt må hæve skatten med.

Der er nogle kommuner rent faktisk, der har det vanskeligere end os. Skulle vi ikke være lidt solidariske med dem, skulle vi ikke komme alle disse, ikke mindst socialdemokratiske ledede kommuner til undsætning og sige, lad os vise et mådehold her i København. Den enorme vækst af det civile Køben-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

havn kunne vi ikke lige dæmpe os lidt, vi kan stadig væk få store, store anlægsbudgetter, vi kan stadig væk få store velfærdsforbedringer, vi kan oven i købet accelerere gældsafviklingen, og så kan vi sætte skatten ned til 23,0 pct. Og så kan vi hjælpe alle omegnskommunerne, som har svært ved at få økonomien til at hænge sammen.

Det tror jeg, overborgmesteren vil blive populær på i KL, KL's bestyrelse, hvis man gik ud og sagde: København, kære venner, smider de 700 mio. kr. ind i den pulje. Lige i øjeblikket ser det ud til, at 1,9 mia. er det, man vil hæve skatten med totalt set, det vil virkelig lette presset, hvis København gik foran her og sagde, venner, vi viser mådehold, vi går foran. Det vil klæde hovedstaden at gå foran, når pengene fosser ind i kassen. Der er tilsyneladende ikke uenighed her i salen om, at pengene fosser ind i kassen, det er sagt hele spektret i salen, så det tror jeg i hvert fald ikke, vi kan blive uenige om.

Så jeg synes, det ville klæde ikke bare overborgmesteren, men alle i salen her, at vi går ind og siger, lad os lige holde lidt igen, der er rigeligt til os, der er faktisk historiske summer til os, så kunne vi ikke bare lige være en lille smule mindre glubske og så oven i købet gøre København til, som det allerede er blevet sagt, til Danmarks sjette eller syvende, hvis vi tæller Hanstholm med, så er det syvende billigste kommune i Danmark. Det vil virkelig batte noget.

Det gælder ikke kun 5.000 husstande, det er ikke kun 5.000, det er jo et meget smalt segment at satse på, 5.000 husstande. Det gælder altså alle 5.000 borgere, der vil få glæde af det her, det er da virkelig værd at gå efter.

Lad mig afslutningsvis sige, at vi er som altid et hamrende ansvarligt parti, som går til budgetforhandlingerne med øje for at få et resultat til gavn for københavnere, selvfølgelig med vores politiske udgangspunkt, det er klart. Jeg synes, de seneste dages udmeldinger fra Socialdemokratiet desværre har gjort en sådan lidt deprimeret med hensyn til, hvad det egentlig er, Socialdemokratiet vil.

Altså når man hører på Lorry om milliardunderskud på teknik- og miljøforvaltningen, så bliver man faktisk, ja, rystet det er et mildt ord, det er uartig at gå ud og hænge teknik- og miljøforvaltningen og teknik- og miljøborgmesteren ud for, at nu har man altså ovre i den forvaltning et milliardunderskud.

Jeg begriber ganske enkelt ikke, hvordan man her, dagen før man går i gang med budgetforhandlingerne, og hvor overborgmesteren igen roser den brede aftale fra sidst, kvitterer for den og inviterer til en bred aftale igen, at man så samtidig går ud med nogle meldinger.

Og her i morges kunne man høre socialborgmesteren blive hængt ud og sammenlignet med underskud i U&U fra den gamle valgperiode. Det er simpelt hen at lægge gift for forhandlingerne.

Så jeg håber, at Socialdemokraterne sådan lige har haft et par blackout-dage, og at vi skynder os at glemme det, det skal vi nok glemme, så er vi helt friske, hvis I bare lige vil love os at den retorik og den måde at lægge op til forhandlinger, det var lige et fejltrin. Så er vi med på at sætte os ved bordet og finde en god løsning.

Som jeg husker det sidste år, da budgetaftalen var i hus, der var der i hvert fald nogle politikere, som sagde, det her det er en børne- og ungeaftale. Mit ønske det er, at når der er en aftale, at vi så kan sige, det her det er en ældreaftale.

Carl Christian Ebbesen (O): Jeg vil gerne takke for inspirerende taler, ikke mindst den sidste. Jeg tror, vi har været vidt omkring, rundt ved stort set alle de politiske områder.

Jeg vil fra Dansk Folkepartis side gribe sagen meget anderledes an, jeg synes ikke, der er grund til at spille hinandens tid, så jeg vil i stedet for holde mig til ét område, som i budgettet for 2008 er afgørende for Dansk Folkeparti, og det er at sikre vore ældre en ordentlig pleje og omsorg med ordentlig løn og ansættelsesvilkår for vores personale.

Pleje og omsorg samt mennesker til at udføre opgaven, det kræver bedre løn til plejepersonalet og fokus på uddannelse. Det kræver også mere tid hos den enkelte ældre, både til hjemmeboende og til plejehjemsboere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2007

Københavns Kommune har ikke levet op til sit ansvar. Jeg er ked at sige det, men det er ikke nok at læne sig tilbage og vente på, at der kommer en pose penge fra Folketinget. Vores standarder for den hjælp, vi giver til de ældre, er for dårlig. Der skal bruges mere tid på vore ældre.

Personalet på vore plejehjem skal være uddannet, vellønnet og have mere tid til at tage sig af den enkelte, især om natten, hvor personalet er skåret ned til et minimum. Enhver kan se, at det store forbrug af vikarer er spild af penge, penge, som kunne bruges bedre på løn og mere uddannet personale. En lønpulje til højere løn er nødvendig, og penge til et serviceløft skal afsættes.

København er inde i en periode med faldende ældrebefolkning, en situation, som er markant anderledes, end de fleste andre kommuners her i landet. Det betyder, at der frigøres mange midler på ældreområdet, men antallet af ældre, som får brug for en plejehjemsplads eller pleje i eget hjem, kommer til at stige igen i København.

København kommer til at minde om de andre kommuner, derfor er det vigtigt allerede nu at udnytte den for København meget gunstige situation. Vi skal renovere vores plejehjem, bygge nye i takt med, at vi sammenlægger etrusboliger og opgraderer de gamle plejehjem. Penge til at fastholde renoveringsplanen og forbedre 4 ugers ventetidsgarantien, de skal afsættes.

Vi skal også sikre en tilstrækkelig gældsafvikling, så vi ikke har renteudgiften, når antallet af ældre stiger igen, ellers risikerer vi, at serviceniveauet presses, når antallet af ældre stiger igen. Det er vore gamle, som har skabt det samfund, vi nyder godt af i dag. De skal behandles med respekt, de skal have en ordentlig hjemmepleje, og forholdene på plejehjemmene skal være i orden.

Dansk Folkeparti foreslår konkret, at antallet af selvvisiteringspladser, som Dansk Folkeparti fik indført sidste år, bliver sat op. Der er brug for aflastningspladser og plejehjemspladser, hvor borgerne selv kan søge ind uden om det traditionelt tunge kommunale visitationssystem. Det nytter ikke, at man skal være halvdød for at kunne komme på plejehjem i Københavns Kommune.

Vi har virkelig økonomisk gunstige vilkår i København for øjeblikket. Hvis vi bærer os fornuftigt ad og planlægger fremtiden, vil vi også kunne sikre både flere penge til ældreområdet og et generelt løft til gavn for alle københavnere, simpelt hen til gavn for de københavnske borgere.

Selvfølgelig har Dansk Folkeparti flere hjertesager, og vi vil også bidrage i budgetforhandlingerne. Men sidste års forhandlinger lærte mig, når det kommer til de sidste timer i forhandlingerne, så svinder andre partiers opbakning til Dansk Folkepartis ønske om at prioritere ældreområdet højt. Så i år står jeg fast på det her ene område, det skylder vi de ældre, og ikke mindst personalet.

Jeg glæder mig til de kommende forhandlinger. Der er plads til forbedringer i Københavns Kommune, og DF er klar til både at tage ansvar og bidrage med løsninger og forslag.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Ja, og så giver jeg ordet til Winnie Berndtson.

Winnie Berndtson (U): Ja, som slet ikke har bedt om det selv og derfor heller ikke har skrevet en tale, men da jeg nu har fået det, så kan man lige så godt sige noget.

Jeg havde sådan tænkt mig at følge Hamid El Moustis gode råd om at lade være med at spille hinandens tid. Så lad mig bare sige, det her, efter at have hørt aftenens indlæg fra ordførerne, Venstre har lagt et alternativ på bordet, SF er sure over at blive inviteret til kaffe, Radikale er fuldstændig oppe i det røde felt, liste Ø har et meget åbent sind, de vil snakke med hvem som helst om hvad som helst, der er bare ingen, der vil snakke med dem. De Konservative vil hellere lave budget med omegnskomunerne, og Dansk Folkeparti er lidt lunkne, fordi de er skuffede over sidste år.

Så lad mig reklamere for løsgængerne og de vikarierende løsgængere, vi er blevet 2 mere end sidste år, og der kan jo blive brug for os undervejs, og de fleste af os er meget glade for kaffe.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Ja, med disse bemærkninger så er der ikke flere, der får ordet til budgetsagen her i aften.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 6. september 2007**

Som jeg startede med at sige, så fortsætter det på mandag den 10. september kl. 16. I har også fået at vide, at I kan lade jeres ting ligge på pladserne, og så skal I huske tilmelding til talerlisten. Så er det også sådan, at talerne fra aftenens møde er publiceret på budgethjemmesiden.

Så er der vel ikke mere at foretage sig her i aften; så ses vi om lidt.
